

Reform Seminer Notu, Rev. Paul Rettew, Haziran 1998

KUTSAL KİTABA DAYALI ÖNDERLİK -KİLİSE YÖNETİMİ/DİSİPLİN-

Kilise yönetimi önemli mi? Gerçekten İncil bunu öğretiyor mu? Çoğu zaman biz kilise yönetimini bürokratik bir şey olarak görürüz. Konunun “ruhsal olduğu” kişilerin aklına pek gelmez. “Tanrı sözü, tapınma, dua ruhsaldır; ama sanki kilise yönetimi ruhsal değildir.”

Ben size kilise yönetiminin de ruhsal bir şey olduğunu göstermek istiyorum. Kilisemizin sağlıklı olması için kilise yönetiminin var olması gerekir. Kilise tarihinde üç tane temel kilise yönetim türü ortaya çıkar.

1. Episkopal: Bu yönetim şekline göre bir episkopos kilisenin üzerinde bulunur. Bir kişi bir çok kişi üzerinde gözetmenlik yapar. Bir kişi tüm kilise için karar verir.

2. Congregational (topluluğun yönettiği kilise): Bu yapıda ise genelde bir pastör ve kilise vardır. Kilise üyeleri pastörle birlikte kararlar verir. Bu da çok demokratik bir kilisedir.

Ama önemli olan İncil bu konuda ne öğretmektedir? Gerçek bir Hristiyan olmanız, kilise yönetimini seçmenize bağlı değildir. Kiliseler farklı yönetimlerle yönetilseler de; Mesih'te kurtuluşu öğretiyorlarsa Kuşkusuz imanlı, kurtulmuş kiliselerdir.

Ama önemli olan Tanrı'nın avhyinde açıklayıp arzuladığı yönetimin ne olduğunu bilmektir.

3. Presbiteryen: Presbiteryen kilisesi ihthiyarlar (presbiterler) tarafından yönetilir. Bu yönetim biçiminde kilise üzerinde yer alan kişiler ihtiyarlardır.

İlk önce kilisede ihtiyarların önemini gösteren birkaç ayete bakalım:

Elçilerin İşleri 14:23 İmanlılar için her toplulukta ihtiyarlar seçtiler. Dua ve oruçla onları, inanmış oldukları Rab'be emanet ettiler.

Burada Pavlus ve Barnabas'ı her kentte ihthiyarlar atarken görüyoruz. “ihthiyarlar” derken çoğul olduğuna dikkat ediniz. Her şehirde birden fazla ihtiyar var yani. Her kilise için ihtiyarlar var. Bu çok önemlidir. Sorulması gereken soru şudur: Tek kişinin tüm kilise üzerinde yetki sahibi olması doğru mudur? Çünkü İncil'de her zaman karşımıza kilise üzerinde yetki sahibi olan birden fazla kişi çıkıyor.

Elçilerin İşleri 20:17 Pavlus, Milet'ten Efes'e haber yollayarak imanlılar topluluğunun ihtiyarlarını yanına çağırttı.

Burada da ihtiyarlar var olduğunu görüyoruz.

Filipililer 1:1: Mesih İsa'nın kulları ben Pavlus ve Timoteos'tan Filipi'deki gözetmenler ve görevlilerle birlikte Mesih İsa'ya ait bütün kutsallara selam!

Burada da yine tek bir kilise ve yine birden fazla gözetmenler var.

Titus 1:5 Geri kalan işleri düzene sokman ve sana buyurduğum gibi her kentte ihtiyarlar ataman için seni Girit'te bıraktım.

Burada da gittikleri her yerde ihtiyarlar atadılar. Böylece Presbiteryen yönetimin, Episkopal yönetimden farklı olduğunu görüyoruz. Episkopal kiliselerde bir kişinin bütün kiliseyi yönettiğini görüyoruz. Ama bunu İncil'de göremiyoruz. Her zaman ihtiyarların çoğul olduğu kilise topluluğunu görüyoruz.

Sizce neden Tanrı tüm kilise üzerinde birden fazla kişinin hüküm sürmesini istedi?

Burada çoklu yönetimin getirdiği iyilik şudur: Bir kişinin aşırı noktalara gittiği durumlarda; çoklu yönetim bu kişiyi iyi bir noktaya getirir. Bir kilisede ben ihtiyar olarak tuhaf bir fikir öne sürebilirim ama diğerleri bunun çok yanlış olduğunu söyleyebilirler. Böylelikle bizler doğru olanı daha iyi değerlendirebiliriz. Bir kişi kutsal yasanın işleyişini, bir kişi Tanrı sevgisinin işleyişini ortaya çıkarabilir. Bunların ikisi de doğrudur. Ama önemli olan şudur: farklı görüşler bir araya gelirse denge ortaya çıkar. Kendi zayıflığımız yüzünden başkalarına ihtiyacımız vardır. Hiçbirimiz tek başına İsa Mesih'in düşüncesini gösterecek yeterlilikte değiliz.

Soru: Episkopal kilise neden bugüne kadar bunu anlayamadı?

Cevap: Bunun sebebi İncil'de ihtiyar kavramını anlatmak için birden fazla kelimenin kullanılmış olmasıdır. Bu kelimeler: Episkopos, gözetmen ve ihtiyar kelimeleridir. Episkopal kilise yönetiminde bu görevler ayrılmıştır. Mesih İsa'nın Petrus'a "bu kaya üzerine kilisemi kuracağım" dediği sözünü; bir kişiye yönelik söylenildiği düşünülmektedir.

Titus 1:5-6 Geriye kalan işleri düzene sokman ve sana buyurduğum gibi her kentte ihtiyarlar ataman için seni Girit'te bıraktım. İhtiyar seçilecek kişi, eleştirilecek yönü olmayan, tek karılı biri olsun. Çocukları imanlı olmalı, sefahatle suçlanan ya da asi çocuklar olmamalı.

5. ve 6. ayetlerde kimden bahsediliyor? Tabi ki ihtiyarlardan. **7. ayete bakalım:**

Gözetmen, Tanrı evinin kahyası olduğuna göre; eleştirilecek yönü olmamalı. Dikbaşı, tez öfkelenen, şarap düşkünü, zorba, haksız kazanç peşinde koşan biri olmamalı.

Bu ayette de gözetmenlerden bahsediliyor. Aslında aynı kavramı anlatırken iki farklı kelime kullanılıyor. Kutsal Kitap'a baktığımızda; bir ihtiyar bir episkoposla aynı anlama geliyor. Çoban, pastör aslında hep aynı anlamda kullanıyor. Ama bu ifadeler kiliselere göre farklı anlaşılmalara yol açtı.

Elçilerin İşleri 1. ve 6. bölüme baktığımızda; yeni bir elçinin seçilmesi ve dullar için yedi kişinin atanmasında, hep elçilerin ortak karar verdiğini görüyoruz. **Elçilerin İşleri 15. bölümde** Kudüsteki toplantıda ihtiyarların birlikte olduğunu görüyoruz.

Episkopal yönetim kiliselerine Katolik, Anglikan ve Ortodokslar örnektir. Toplulukla yönetilen kiliselere örnek: Brotheren, Karizmatik, Baptist kiliseler. Apostolik kiliseler: Dutch Reform and Presbiteryen.

Galatyalılar 2:11 “Ne var ki, Kefas Antakya’ya geldiği zaman, suçlu olduğu için ona açıkça karşı geldim.”

Bu bölüm çoğulcu yönetim için güzel bir örnektir. Çünkü bu örnekte birbirlerinin yanlışlarını düzeltme konusundaki çoklu yönetimin faydalarını görebiliyoruz.

1.Petrus 5:1 “Ben ki Mesih’in çektiği işkencelerin bir tanığı, ileride açıklanacak olan yüceliğin paydaşı ve İhtiyarlardan biriyim, aranızdaki İhtiyarlara öğütlerim.”

Petrus “bende ihtiyarlardan biriyim” demektedir. Burada Petrus’un bile ihtiyarlardan biri olduğunu görüyoruz. Bu da Papalık sisteminin temeldeki yanlışını göstermektedir.

KİLİSENİN YAPISI VE İHTİYARLARIN İŞLEVI

Kilisede ihtiyarları ikiye ayırırız:

- 1. Öğreten ihtiyarlar**
- 2. Yöneten ihtiyarlar**

1.Timoteyus 5:17 Topluluğu iyi yöneten ihtiyarlar, özellikle Tanrı sözünü duyurup öğretmeye emek verenler iki kat saygıya layık görülsün.

Bazı kimseler bu ayrımı yapmayı sevmezler. Özellikle öğretmek ve vaaz vermeyle görevli ihtiyarları görürüz. Burada konuşma ve vaaz verme görevini onlar kadar yapmayan başka ihtiyarların da bulunduğu fark edebiliyor muyuz? Buna dayanarak bu iki farklılığı ortaya koyuyoruz. Ancak kilise içinde öğretenler ve yönetenler aynı yetkiye sahiptir. Öğreten ihtiyarlara biz “vaizler” diyoruz. *Öğretmen, Hizmetli, Vaiz* bunlar hep Öğreten ihtiyarlardır.

Yöneten ihtiyarlar ise *gözetmenler ve episkoposlardır.*

Hangisi bir diğerinden farklıdır?. Aslında ikisi de birbirine eşittir. Bu fark, yapılan görevin farklılığıdır. Yetki farklılığı değil. Presbiteryen kilisesinde öğreten ihtiyar pastördür. Kiliseyi yönlendirirler. Yöneten ihtiyar ise sürüye hakim olandır. Her bir kilisede birkaç öğreten ihtiyarlar bulunabildiği gibi aynı zamanda birkaç yöneten ihtiyarlar da bulunabilir. Birlikte oturumu oluştururlar. Bu ihtiyarların görevi, bir araya geldiklerinde topluluk için Mesih İsa’nın düşüncesini sergilemek olmalıdır. Burada gördüğümüz yerel topluluktur. Bu oturum tüm topluluğa yönlendiriş verir. Presbiteryenlikte bizler, her yerel kilisenin başka kiliselerle ilişkide olduğunu düşünürüz.

Hiçbir kilise kendi başına bir ada değildir. Mesih İsa’nın kilisesi evrenseldir. Mesih İsa bizim yan taraftaki kiliselerden ayrı olmamızı istemiyor. Mezhepler çok. Bu nedenle ayrılık araya girmiştir. Aynı görüşte olan kiliselerle ilişki birliğimiz olmalıdır. Aynı görüşü paylaşan her oturum bir araya geldiğinde; bölgesel oturumu oluşturmaktadır.

Bu bölgesel oturum tek olan kiliselerin bir araya gelerek oluşturduğu bir üst oturumdur. Her kilisenin öğretene ve yönetene ihtiyarlarının bir araya gelerek oluşturduğu bir oturumdur. Bu bir şehir kapsamındadır. Ya da bir bölge olabilir. Eğer yeteri kadar kiliseniz varsa o zaman birkaç tane farklı bölge oturumu oluşabilir. Örneğin İstanbul'daki kiliseler İstanbul oturumunu, Ankara'daki kiliseler Ankara oturumunu meydana getirir. Bunların hepsinin bir araya gelmesiyle ülke oturumu oluşur.

Her yerel topluluk kendi içindeki konularla ilgilenir, bölge oturumu kendi bölgesine ait kiliselerin sorunlarını ele alır. Genel oturum tüm bölge oturumlarını kapsar.

Buradaki soru bunun Kutsal Kitap'a uygun olup olmadığıdır. Her yerel kilisenin çoğul ihtiyarları olmasını kabul ediyoruz. Ama kiliseler bir araya gelip bölge oturumlarını oluşturmalı mıdır?

Elçilerin İşleri 15. bölüme bakalım... Buradaki olay kısaca Antakya kilisesi arasında bir sorun çıkmış olmasıdır. Bu sorun, kilise tarafından bir çözüme ulaştırılamıyor. Pavlus ve Barnabas Kudüs kilisesine geri dönüyorlar. Kudüs'teki elçiler ve ihtiyarlarla buluşuyorlar. Yerel kilisede çözümlenemeyen problem için bir yüksek oturuma gidiyorlar. Bu yüzden Presbiteryenlik yükselen kurumlardan oluşuyor. Bu çok harika bir armağandır ve bilgedir.

Amerika'da bölge oturumunda bir komitenin başkanıydım. Bu komite problemleri olan kiliselere yardım ederdi. Eski bir pastör yeni pastöre yardım etmeye başlamıştı. İşini bırakan pastör yerine gelen pastörün yanlış öğrettiğini söylüyordu. Yarısı eski pastörü yarısı yeni pastörü savunuyordu. Kilise bölünmüştü. Bu problemi kendileri çözemediler. Eğer topluluk tarafından yönetilen bir topluluk olsaydı kilise yok olacaktı. Bu kilise Episkopal bir kilise olsaydı; birisi gelip karar verip kişilerin kiliseyi terk etmesi konusunda bir karar verecekti. Presbiteryen kilisesi olduğu için bölgeden yardım istediler. Bu bölgesel oturum diğer kiliselerdeki taraflarla konuşması için bir komite kurdu. Bir soruşturma başlattı. Bir sonuca ulaştı. Büyük bir hassasiyetle hizmet ettik. Sonuçta kiliseyi kurtarabildik. Şimdi bu kilise muhteşem biçimde büyüyor. Bu bize Presbiteryen yönetim sisteminin nasıl yürüdüğünü gösteriyor.

Kiliseler kendi içlerinde sorunu çözemediklerinde buna yardım edici başka kardeşler vardır.

Soru: Bölge oturumunun problemler dışındaki yetkisi nedir?

Cevap: Her kilise kendi içerisinde yetki sahibidir. Yalnızca anlaşmazlık çıktığı zaman ya da ana öğretişten saptığı zaman müdahale yetkisine sahiptir. Her yerel kilise toplantı kayıtları tutar ve bölge oturumu her yıl bunları denetler. Bölgesel oturum belirli bir kiliseye gelip: "Mutlaka bu misyonerleri almalısın" gibi dayatmalarda bulunamaz.

Soru: Her bölge oturumuna nasıl ihtiyar gönderiyoruz. Ne kadar zaman için?

Cevap: Her kilise yönetene ve öğretene ihtiyara sahip. Bölge oturumu kaçının bu oturuma katılabileceğine karar verir. Mesela bir pastör, bir de yönetene gönderebilirler.

Benim bağlı bulunduğum mezhepte her öğretene ihtiyara iki yönetene ihtiyar katılabilir. Çünkü bazen öğretene ihtiyarlar daha baskın olabilir, bunu dizginlemek için iki yönetene ihtiyar veriyoruz.

Bölgesel oturuma gittiklerinde bu ihtiyarlar kilisedeki görev süreleri boyunca temsil ederler. Eğer bir kilisede görev yapan ihtiyarlar sürekli olarak atanmışlarsa; hayat boyu bölgesel oturuma gidebilirler. Bazı kiliselerde sınırlı ihtiyarlık vardır. Yıllara göre. O zaman kişi hizmet verdiği sürece oraya gider. Bölgesel oturumda tüm ihtiyarlar bir araya gelirler. Bölgesel oturum genelde kilise kurmak, anlaşmazlıklarla ilgilenmek, sorunlu hizmetlilere teşvik olmak gibi konularda konuşurlar. Bölgesel oturumlarda her ihtiyarın eşit oy hakkı vardır. İster yöneten, ister öğreten olsun; her yıl bir ihtiyar yönetici olarak seçilir. Bir yıl öğreten, bir yıl yöneten ihtiyar olarak; her yıl değişir. Bölgesel oturumda tüm konular tamamen ortaya konur. İhtiyarlar tartışır farklı fikirler ortaya atılır. Oylar belirlenip, karar ortaya çıktığında tüm ihtiyarlar bu karara boyun eğerler. Kilisenin oturumu içinde bir tartışma olabilir. Bir ihtiyar başka bir ihtiyardan farklı biçimde düşünebilir. Oy birliği ile karar verildiğinde hepsi buna uyarlar. Hiçbir ihtiyar “ben buna karşı geliyorum” diyemez. Bu böyle olmazsa; birlik sağlanamaz.

Soru: Bölgesel oturum topluluğa açık mıdır?

Cevap: İhtiyarlar içindir ama topluluktan kişiler katılabilir. Konular hakkında fikir yürütemezler. Önder tarafından özel bir yetki verilirse konuşabilirler. Çok nadir durumlarda bu kişilerin toplantıyı terk etmesi istenebilir. Eğer bir pastörün ahlaksızlığa düşme durumu varsa; o zaman oturum kapalı yapılabilir. Örneğin: Bir pastör tutuklanmıştı. Bu nedenle konunun kapalı oturumda görüşülmesi istenmişti.

Soru: Eğer oylar eşitse; son sözü oturum başkanı mı söyler?

Cevap: Oylar eşitse ikinci kez oylanmaya gidilir. Yine eşitse o zaman o karardan vazgeçilir.

Amerika'daki öğreten ihtiyarlar çoğu zaman pastörlerdir. Kilise tarafından desteklendiği için tüm zamanını kilisede çalışarak geçirir. Yöneten ihtiyar ise kendi işinde çalışabilir.

Öğreten ihtiyar “öğretmen” ve “vaiz” isimleriyle çağırılabilir, yönetici ihtiyarlara da “pastör” denilir. Pastör çobandır, aslında yönetici ihtiyar da bir çobandır. Amerika'da çoğu zaman yöneten ihtiyar sadece karar veren kişi olduğundan; komite üyesi gibi görülür. Bu nedenle daha çok öğreten ihtiyar pastör olarak çağırılmaktadır. Oysa yönetici ihtiyar da çobandır ama bu görevi hakkınca yapmalıdır.

Kilise oturumunda bir başkan vardır. Ama bu önderin farklı bir yetkisi yoktur. Yalnızca yönetme görevi vardır. Aynı şekilde bir de yazman seçilir.

Bölge yönetimi de aynıdır. Yönetici diğer kiliseleri ziyaret eder ve sürekli olarak yardımcı olmaya çalışır. Yazman ise sürekli kağıt işleri ile uğraşır. Bunlar sadece bölgesel oturuma yardımcı olan kimselerdir. Mesih'in kilisesindeki tek görev sistemi ihtiyarlar ve diyakonlardır.

İHTİYARLIK GÖREVİNİN DOĞASI

Kilisedeki en temel hizmet nedir? Çoğu zaman hem vaizleri, hem de gözetmenleri en temel hizmetliler olarak düşünürüz.

Tanrı dünyayı yarattığında ihtiyarlar var mıydı? Biz nasıl yaratılmıştık? Tanrı benzeyişinde. Tanrı benzeyişinde olmaktan daha üst bir hizmet yoktur.

Tanrı benzeyişinde yaratılmış olarak Adem ile Havva'ya ne hizmet verildi? Hükmetme ve çoğalma yetkisi. Hükmetme konusunda Tanrı bize büyük bir görev verdi. Adem ile Havva günaha düştüğünde yetki ve otorite bozuldu. Bizler İsa Mesih'te tekrar, Tanrı benzeyişinde Peygamberler, Krallar ve Kahinler olarak yaratıldık.

Mesih İsa'nın kilisesinde en önemli hizmet imanlı olmaktır. Eğer siz imanlı iseniz; yüce Tanrı'da yaratılmış olarak en yüce göreve sahipsiniz. Peygamber, Kahin ve Kralsınız. Bu en büyük onurdur. Ben Pastörüm ama ilk görevim imanlı olmaktır. Sonsuzlukta ben bir pastör olmayacağım ama bir imanlı olacağım. Ben öğreten bir ihtiyar olmayacağım, bir imanlı olacağım. Bunları söylememin sebebi sahip olduğunuz yüce görevin farkına varmanız içindir.

Kiliseye atanan ihtiyarlar bizlerin Tanrı'nın istediği kişiler gibi olabilmemize yardım etmeleri için atanmışlardır. Kiliseye hizmet etmek için verilmişlerdir. Tanrı'nın halkından daha yüksek konumda değildirler. Onlara verilen yetki, Tanrı halkının gerektiği gibi olmasına yardım etmeleri içindir.

Bazı inançlarda din görevlileri yüceltilmiştir. Herkes o din görevlisini sıradan insanlardan daha üstün görür. Ancak İsa Mesih kilise liderlerinin ne yapmaları gerektiğini açıkça göstermiştir. Yüksek bir konumdayken insanların ayaklarını yıkayamazsınız. Mesih İsa dünyaya hizmet etmek için geldi, aynı şekilde kilisede görevli kişilerin de böyle olmasını istiyor.

Bir şirketiniz varsa, bu kurum şöyle işler: En başta patron vardır. Bunun yanında başka yöneticiler olur. Ondan sonra çalışanlar gelir. En baştaki, en büyük güce sahiptir. Hep o yönetir. Herkes onun için işler. Tanrı'nın Krallığı bunun tam tersi şekilde çalışır. Tanrı'nın Krallığında Mesih İsa kendini feda etmek, hizmet etmek ve en alt seviyelere kendini alçaltabilecek kadar örnek teşkil etmek için gelmiştir. Kendi ihtiyarlarını da kendisi gibi bir hizmetkar olmak için çağırmıştır. En üstte ise Tanrı'nın halkı bulunmaktadır.

Efesliler bölümü bizlere ihtiyarların neden verildiğini anlatmaktadır. Kilise görevi alçakgönüllülük, hizmet ve kendini başkalarının uğruna feda etmektir. Bu konu çok önemlidir. Bazen kilisedeki ihtiyarlar çok üst bir düzeye gelirse, sahip oldukları yetkiyi güç unsuru haline getirip kendilerini yükseltmek için kullanabilirler. Bunu ne kadar iyi anlarsak, ihtiyarlar olarak o kadar az gururlanacağız. İmanlılar olarak her zaman görevimizin ciddiyetle hizmet etmek olduğunu unutmayalım. Bu da bizlerin alçakgönüllü birer hizmetkar olmamızı sağlar. Mesih'in kilisesinde en büyük sorunlara neden olan unsur, hizmet eden kişinin gücü kendisi için ya da kendi hoşuna giden şekilde kullanmasıdır.

İhtiyar, pastor, vaiz ya da öğretmen olarak kilisede görevli olan kimseler, topluluğa hizmet etmek üzere var edilmiştir. Bu nedenle onlara saygı duyarız. **İbr.13:7, 17** ayetlerde yazıldığı gibi, onların işlerini kolaylaştırmak için yardımcı oluruz ve onlara saygı duyarız.

1.Petrus 5:1-4 "Bu nedenle aranızdaki ihtiyarlara, ben de onlar gibi bir ihtiyar, Mesih'in çektiği acıların tanığı ve açığa çıkacak olan yüceliğin de

paydaşı olarak rica ediyorum: Tanrı'nın size verdiği sürüyü güdün. Zorunluymuş gibi değil, Tanrı'nın istediği şekilde, gönüllü olarak gözetmenlik yapın. Para hırsıyla değil, gönül rızasıyla size emanet edilenlere egemenlik taslamadan sürüye örnek olarak görevinizi yapın. Baş çoban görüldüğü zaman, yüceliğin solmaz tacına kavuşacaksınız."

Burada ihtiyarların yetki ile hizmet eden, ancak sahip oldukları bu yetkiyi de topluluk üzerinde egemenlik kurmak için kullanmayan kişiler olmaları gerektiğini fark edebiliyoruz.

Bir ihtiyarın yetki sahibi olması ne demektir? Ne tür bir yetkiye sahiptir? Çeşitli yetkileri vardır. Hükümetin elinde kılıcın gücü vardır. Yasalara aykırı davrananları cezalandırır. İhtiyarın sahip olduğu yetki ise ruhsaldır. Öğretebiliriz, insanları geliştirebiliriz. Daha sonra kilise disiplini hakkında konuşabiliriz. Ancak insanları cezalandırıp, onları istemedikleri şeyleri yapmaları için zorlayamayız. Mesih'in bize verdiği yetki, insanları bina edici, geliştirip Mesih karakterinde büyümelerini sağlamak içindir.

Bir kilisede ihtiyarların o toplulukta herkesin bütün yaşamlarına karıştıklarını gördüm. Kim kimle evlenecekti, seçimlerde kim için oy vereceklerdi. Ne okuyacaklardı, ne seyredeceklerdi. Hayatların her kesimi ihtiyarların altındaydı. Bu yetkiyi İncil veriyor mu? Hayır, yetki yanlış bir biçimde kullanılabilir. Bir ihtiyara verilen yetki kısıtlı bir daire (yetki alanı, yetki sınırı) içindedir. Dünyada çok farklı yetki daireleri var. Örneğin aile kavramını ele alalım. Tanrı, aile üzerine yetkin olarak babayı koyuyor. Hükümet var, devlet var. Tanrı devlet üstüne yöneticiler ya da krallar atıyor. Okullar var. Okullar üzerine müdürler, öğretmenler görevlendiriliyor. Kutsal Kitap bize her yetkinin Tanrı'dan geldiğini söylüyor. Tanrı'nın atadığı yetki dairesinden bir tanesi de kilisedir. Kilise üzerinde de yetkin olan ise ihtiyarlardır.

Romalılar 13. bölümde Tanrı'nın tüm hükümet ve devlet sistemleri üzerinde hüküm sürdüğünü görüyoruz. Her sistemde bir yetki sahibi var. Kilisenin de bir yetki sistemi vardır. İhtiyarlar kilise ile ilgili konu üzerinde yetkilerini koyabilirler, Müjdecilik, kilisenin tapınması, topluluğun adanması, itaatkarlığı, eğitimi konusunda ihtiyatların yetkileri vardır. İhtiyarların kendi yetki kapsamı dışına çıkıp bir devlet başkanı rolünü almaları yanlıştır. Bir aile babası gibi davranması yanlıştır. Kendilerine Tanrı tarafından verilmiş yetki çemberinden çıkıp başka yetki çemberine izinsiz giremezler. İhtiyarlar yetki dairelerini iyi anlamış olmalıdırlar. Bu böyle olmazsa ihtiyarların güçleri artar. Tanrı'nın dünya için yaptığı düzen bozulur.

Kilise bir tarafta ama Tanrı Krallığı her şeyi kaplıyor. Tanrı bütün bu yetki çemberlerinde imanlı iş adamları, imanlı devlet adamları, imanlı sanatçılar görmek istiyor. Her imanlı tam zamanlı hizmetçidir. Hayatımızın her bölümü Tanrı'nın krallığının yetkisi altındadır.

Dünyasal hakimiyetlerde onur kırıcı kurallar vardır, Tanrı'nın bu tarz yönetimlerde tavrı nedir?

2. Mezmur'da dünyanın kralları baş kaldırıyor, ama Tanrı onlara gülüyor. Çünkü Tanrı bütün bu başkaldırıları ve kötü krallıkları bile kendi amacı için kullanılıyor. İsa Pilatus'a "bir kral sadece Baba'nın izin verdiği yerine getirebilir" diyordu. Bazen

bunu anlamak zordur. Tanrı'nın nihai amacını anlamamız çok zordur. Son günde Tanrı bunları anlamamızı sağlayacaktır.

Romalılar 11:33 Tanrı'nın zenginliği, bilgeliği ve bilgisi ne derindir! O'nun yargıları ne denli akıl ermez, yolları ne denli anlaşılmazdır!

Ancak şimdilik Tanrı'nın yolları bizim kavrayışımızdan çok yüksektir.

İHTİYARLAR NASIL OLMALIDIR?

1.Timoteyus'u daha önceden okuduğumuzda, ihtiyarların nasıl olması gerektiğini ve hangi özelliklere sahip olması gerektiğini görmüştük. Amerika'da topluluğun kendisi ihtiyarlarını seçer. Bazen kim daha popülerse onu seçmeye çalışırlar. Daha zeki, daha iyi işe sahip olan seçilir. En fazla iş yapanı ya da en çok adanmış kişiyi, bazen de en olgun kişiyi seçeriz. Herzaman bu özellikleri taşıyan kişinin ihtiyar olacağı anlamını taşımaz. Kutsal Yazılar bize öncelikle yeterli olması gerektiğini öğretir. Aynı zamanda bir ihtiyarın göreve atanmadan önce incelenmesi ve araştırılması gerektiğini de anlatır.

1.Timoteyus 3:10 "Bunlar da önce sınansınlar; eleştirilecek bir yönleri yoksa, o zaman görev alsınlar."

ilk önce ihtiyarların denenmesi gerektiğini ve kusursuz olduklarına karar verildikten sonra seçilmelerini söylüyor. Burada söylenenler dyakonlar için de geçerlidir. Ama ihtiyarlar için daha fazlası gerekmektedir. İlk kilisede atanma oruç ve dua ile oluyordu. Atanma önemlidir. Çünkü ihtiyarlar Tanrı topluluğu için Mesih'in düşüncesini gösterirler. Bir ihtiyar Mesih İsa'nın olduğu kişiyi temsil eder. Bazen insanlar kendi fikirlerini yansıtsın diye ihtiyarlardan kendilerine uygun olanları seçerler.

1.Timoteyus 3. bölümü çok kısaca değerlendirelim. İlk **7 ayeti** okuyun. Burada anlatılanlar bir ihtiyarın güvenilirliği ile ilgilidir.

1 İşte güvenilir söz: Bir kimse gözetmen olmayı gönülden istiyorsa, iyi bir görev arzu etmiş olur. 2 Ancak gözetmen ayıplanacak bir yanı olmayan, tek karılı, ölçülü, sağduyulu, saygın, konuksever, öğretmeye yetenekli biri olmalı. 3 Şarap düşkünü, zorba olmamalı; uysal, kavgadan ve para sevgisinden uzak olmalı. 4 Evini iyi yönetmeli, çocuklarına söz dinletmeli, her yönden saygılı olmalarını sağlamalı. 5 Kendi evini yönetmesini bilmeyen, Tanrı'nın topluluğunu nasıl kayırabilir? 6 Gözetmen yeni iman etmiş biri olmamalı. Yoksa gurura kapılıp İblis'in uğradığı yargıya uğrayabilir. 7 Topluluğun dışındakiler tarafından da iyi bir insan olarak tanınmalıdır. Öyle ki, ayıplanacak duruma ve İblis'in tuzağına düşmesin.

Ahlaki açıdan kusursuz olmalıdır. Hiç kimse bu kişiye elini uzatıp "bu ahlaksızdır. Bu kişi dürüst değil, kızgınlığına hakim olamıyor" diyememelidir. Kutsal Yazılar bu kişilerin eleştiriden uzak olan kişiler olması gerektiğini söylemektedir. Bunun anlamı şudur: İnsanlar yaşamlarımıza baktıklarında çok bariz bir yanlış görülmemelidir.

İkinci gereklilik, öğretim bakımından dengeli olabilmektir. İhtiyarlar Kutsal Yazılar'ın öğretilerini iyi anlamalıdır. Bu nedenle ilahiyat çalışması önemlidir.

Üçüncü olarak, bir ihtiyar karakter ve davranış açısından çok iyi olmalıdır. Kutsal Yazılar bir ihtiyarın kontrollü olmasını ister. Bir ihtiyar çabukça sinirleniyorsa, korkularını, yiyecek hislerini kontrol altında tutamıyorsa, bu kötü bir örnek oluşturabilir. Bunların hepsi kötü olmayabilir ama kötü görünüm oluşturabilir.

Dördüncü olarak, iyi armağanları olmalıdır. Evlerini iyi yöneten kişiler olmaları gerekmektedir. Karısına iyi bakmıyor, çocuklarına iyi bir ev ortamı oluşturmuyorsa, maddi olarak onlara bakmıyorsa, onlar için çalışmıyorsa, kilise için nasıl iyi bir ihtiyar olabilir?

Son olarak bir ihtiyar Kutsal Ruh tarafından ihtiyar olmaya yönlendirilmiş olmalıdır.

Petrus 5. bölüm: Sizi buna Mesih'in sevgisi ve Tanrı halkına olan hizmetkarlığınız teşvik etmelidir. Zorluktan değil, yürekten istemelisiniz.

Önemli olan bir başka şey de kilise üyelerinin bu özellikleri iyi anlamalarıdır. Topluluk üyeleri, böyle kişilerin çıkması için Tanrı'ya dua etmelidirler. İhtiyarların da bu özellikleri çok iyi anlamaları gereklidir.

Benim içinde bulunduğum hizmette karşılaştığım en büyük zorluklardan biri ihtiyarların seçimidir. Biz hep şöyle yaparız: "bu özelliklere tam sahip değil; ama çok yaklaşmış. Bu nedenle ihtiyar olabilir." Bu tekrar ve tekrar sorunların gelmesine neden olur.

Soru: İhtiyarları oturumun seçmesi, cemaatin kabulü açısından daha iyi bir yol değil midir?

Cevap: Evet, en iyi yol aslında budur. Ama ne yazık ki Amerika'da toplum, kendisini yönetenleri kendisi seçer. Bu Amerikan devlet yönetimi etkisidir. Oysa Kutsal Kitap bize ihtiyarların daima elçiler tarafından atandığını gösterir. Timoteyus'a da ihtiyarları atama görevi verilmişti.

İngiltere'de ihtiyarlar, ihtiyarları seçerler. Bu Kutsal Kitap'a daha uygun görünüyor. Topluluk kabul etmezse ne olacak? O zaman ihtiyar görev yapamaz.

Soru: İhtiyarların sayısı ne olmalıdır?

Cevap: Presbiteryen yönetimde, her kilise kendi kendisine bu sayıları belirlemektedir. Hayat boyu ihtiyarlık görevine atanmış kişiler olabilir. Bazı açılardan bu Kutsal Kitap'a daha uygundur. Kutsal Kitap'ta üç yıl sonra işi bırakıp giden ihtiyar görmüyoruz. Ancak bilgelik bizlere dikkatli olmamız gerektiğini söylüyor. Bir kişi gereğinden fazla kontrole sahip olmamalıdır. Bir kişinin dinlenmesi de, kilisenin işine yeni düşünceler gelmesi de iyidir. Birçok kilisede bu nedenle ihtiyarlar değişimli olarak yönetimde bulunurlar. Adeta bir rotasyona tabidirler. Örneğin, her üç yılda ihtiyarlar değişir. Her zaman altı ihtiyarınız olabilir. Ama her yıl ikisi hizmet verir. Böylelikle diğer dördü istirahat edebilirler. Onlar hala ihtiyardırlar ama oturumlara katılmazlar.

İHTİYARLARIN SORUMLULUKLARI

Elçilerin İşleri 6:1-4 İsa'nın öğrencilerinin sayıca çoğaldığı o günlerde, Grekçe konuşan Yahudiler, günlük yardım dağıtımında kendi dullarına

gereken ilginin gösterilmediğini ileri sürerek İbranice konuşan Yahudilerden yakınmaya başladılar. Bunun üzerine Onikiler, bütün öğrencileri bir araya toplayıp şöyle dediler: “Tanrı sözünü yayma işini bırakıp maddi işlerle uğraşmamız doğru olmaz. Bu nedenle kardeşler, aranızdan Ruh’la ve bilgelik dolu, yedi saygın kişi seçin. Onları bu iş için görevlendirelim. Biz ise kendimizi duaya ve Tanrı sözünü yayma işine adoyalım.

Bu yazının yazıldığı dönemlerde dul olmak, gerçekten de büyük bir sorundu. Kilise dullara yemek verir ve bu şekilde onlara bakardı. Burada da gördüğümüz gibi, Grekçe konuşan dullara, İbranice konuşan dullar kadar iyi bakılmıyordu. Bazı dullara, diğer dullardan daha fazla ilgi gösteriliyordu. Bu yüzden on iki elçi bir araya gelerek bunların doğru olup olmadığını görmek istediler. Elçilerin kaygıları, esas görevlerini bir kenara bırakarak, sadece dullar konusu ile ilgilenmek zorunda kalmış olmaları. Bu yüzden de tüm bu konularla ilgilenmesi için, 7 kişi seçmek onların gözüne iyi göründü. Bu bölümde gördüğümüz şey, dyakon görevinin ilk başlangıçlarıdır.

Dyakonluk, bir yetki değil ama bir hizmettir. İhtiyarların görevlerinin ne olduğuna bakalım: **4. ayette**, kendilerinin ilk görevinin ne olduğunu söylüyor?

Dua ve Tanrı Sözü’nü duyurmak... Çoğu zaman ihtiyarlar olarak ilk görevimizi unuturuz. Duanın ilk görevleri olduğunu söylemeleri biraz ilginç değil mi? Bu söylenenler, on iki elçi için geçerli olmakla birlikte; aynı zamanda da ihtiyarlar için de geçerlidir. Mesih’in kilisesindeki ihtiyarlar olarak ilk görevimiz, dua ve Tanrı Sözü’nün yayılmasıdır. Bizlerin çoğu zaman meşgul olduğu durumlarda ilk bıraktığımız şey dua değil midir? Kendi topluluğunuzda da bunu görebiliyor musunuz? Dua, en kolayca hayatlarınızdan atılan bir şey mi oluyor? Dikkat edin!

Amerika’da ihtiyarlar çoğu zaman kendi işlerinin dua etmek olduğunu bile düşünmezler. Toplantıya gelerek kilise hakkında bir sürü şeyler konuşur ve kararlar verirler. Sonunda da kısacık dua ederler. Ama İncil ise bize, ilk görevimizin dua etmek olduğunu söyler. Bu yüzden de Rab, bizlerin dua adamları olmamızı, Kendi kilisesi için yakarıшта bulunmamızı ve her şeyi Kendi önüne getiren kişiler olmamızı istiyor.

Yukarıdaki ayette gördüğümüz ikinci şey, Tanrı Sözü’nün yayılmasıdır. Tanrı Sözü’nün yayılması konusu, Titus Kitabında daha fazla geçiyor.

Titus 1:9 Hem başkalarını sağlam öğretiye yüreklendirmek, hem de karşı çıkanları ikna edebilmek için imanlılara öğretilen güvenilir söze sınıksız sarılmalıdır.

Burada Söz’ün öğretilmesi ile ilgili iki tane yaklaşım var. Bunlar nelerdir? Karşı çıkanları ikna edebilmek ve yüreklendirmek...

Tanrı Sözü iki şekilde insanlara ulaştırılıyor.

- a-) Olumlu
- b-) Olumsuz

Tanrı Sözü’nü insanlara ulaştırmak, Tanrı halkını geliştirir ve aynı zamanda doğru olmayanları da ortaya koyuyor. Bu iki bakış açısı da çok önemlidir. Çoğu zaman

ihtiyarlar olarak yapmamız gereken tek şeyin, öğretmek olduğunu düşünürüz. Ör: Bir kişi Üçlü Birlik öğretisini anlarsa, şöyle düşünürüz: “Ben işimi yaptım. Bu kadarı yeter.” Ama eğer öğrettiğimiz şey, tüm bedeni yüreklendirmiyor ve geliştirmiyorsa işimizi tam yapmış sayılmayız. Sadece bilgi vermek, bizler için yeterli değildir. Öğretilen şeyler insanların hayatlarına uygulanabilmeli ve derinden etkileyebilmelidir. Pavlus’un Timoteyus’a neler söylediğine bakalım:

2.Timoteyus 4:2 “Tanrı sözünü duyur. Zaman uygun olsun olmasın, bu görevi sürdür. İnsanları tam bir sabırla eğiterek ikna et, uyar, isteklendir.”

Burada kişileri **“ikna et, uyar”** diyor. Ama “düzelt ve azarla” daha etkili kelimelerdir. Birisinin yanlışlarını düzeltip, azarlamak; gerçekten de büyük bir güç ister. Ama bunu yaparken, büyük bir sabırla ve eğiterek olmasını öğütlüyor.

2.Timoteyus 2:23-25 “Saçma ve cahilce tartışmalara girmeyi reddet. Bunların kavga doğurduğunu bilirsin. Rab’bin kulu kavgacı olmamalı. Tersine, herkese karşı sevecen ve öğretmeye yetenekli olmalı, haksızlıklara sabırla dayanmalı. Kendisine karşı olanları yumuşak huyla yola getirmeli. Gerçeği anlamaları için Tanrı belki de onlara bir tövbe yolu açar.”

Burada kavgacı olmamız gerektiğini, ama kişileri yumuşak huylulukla yola getirmemizi salık veriyor. Bir taraftan gerektiğinde kişileri azarlamak söz konusudur ama diğer taraftan da kişileri yumuşak huylulukla yola getirmememiz gerekir. Çünkü Tanrı Sözü’nü yayarken, dengeli olmaya ihtiyacımız vardır. Sadece bu Sözü yaymak yeterli değildir. bu Sözü nasıl yaydığımız çok önemlidir. Tanrı Sözü’nü bir sopa gibi kullanabilir, insanları bununla dövebilir ya da utanmalarını sağlayabiliriz. Bir başka şey de bu Sözü kullanırken çok yumuşak olabilir ve kişileri azarlayamaz durumda, onları yanlışlarıyla baş başa bırakabiliriz.

Tanrı Sözü’nü yayan kişiler olarak dengeli, bilge olmamız gerekir. Bu da, Tanrı’nın huzuruna dua ederek çıkmakla olur. Eğer istersek, bu konuda Kutsal Ruh bizi yönlendirecektir. Ne zaman güçlü ve ne zaman yumuşak huylu olmamız gerektiğini bize gösterecektir. Kendilerine çok katı muamele yapan, büyük utanç ve üzüntü içinde olan insanların yumuşak huyluluğa ihtiyaçları vardır. Çok gururlu ya da sürekli kendi isteklerinin olmasına alışık, bir yerden düşmek üzere olan bir kişinin çok sıkı bir azarlanmaya ihtiyacı vardır.

Tanrı Sözü’nü yaymak için bilge olmanız, topluluğunuzun kalbinin nerede ve neye ihtiyaçları olduğunu bilmeniz gerekir. Bazen insanlar size kızarak tepki verecekler, bazen de ağlayacaklardır.

Zaman zaman Tanrı Sözü’nü yayan kişiler olarak başarısız olabiliriz. Fakat o kişilere gidip, özür dileyerek bağışlamalarını istersek; Tanrı bunu gerçekten yüceltecektir.

Kendi hizmetimde bazen çok katı olduğum zamanlar oldu. Gidip özür dilemek zorunda kaldım. Ve gördüm ki, bu özür aracılığıyla Tanrı, o kişi ile olan ilişkiyi daha da düzenleyip bereketledi. Sevgi birçok günahı örter. Nerede alçakgönüllülük varsa Mesih orada çalışır.

Bu nedenle Tanrı Sözü'nü yaymaktan çekinmeyin. Ama her zaman şuna hazır olun: Bazı durumlarda gidip özür dilemek gerekebilir. Bunu güçle yapın. Utanmayın! Ama aynı zamanda Tanrı Sözü'nü yayarken yumuşak huylu da olmayı unutmayın! Tartışmaya başladığınızda çok katı olduğunuzu anlayın. Eğer kişiler yine de aynı günaha devam ediyorsa, bu sefer de anlayın ki çok yumuşak davrandınız.

Soru: Diyelim ki bir kişinin iman etmesi için dua ederek Kutsal Ruh'la gidip Tanrı Sözü'nü paylaşıyoruz. Ama iman edişini görmüyoruz. Bu kişi için duada ısrarla devam mı etmeliyiz? Yoksa artık işi Rab'be bırakıp sonucunu beklemeli miyiz?

Cevap: Herkes için, her zaman dua etmek imkansızdır. Çok kısıtlı varlıklarız. Bence duada kalmalı ve Kutsal Ruh'un bizleri yönlendirmesine izin vermeliyiz. Bazen, bazı kişilerin kalbi çok katı olacak ve Müjde'ye karşı direnecek. Bu, dua etmeyi bırakmamız anlamına gelmez. Ama Tanrı bizi başka insanlara da yönlendirecektir. Zaman zaman bu kişiler için yine dua etmemiz gerekebilir. Tanrı'nın bizi herhangi bir yolla kullandığına güveniriz. Bu da çok önemlidir. Kişi bizim sözlerimizi reddetse bile, Tanrı hala bizim sözlerimizi kullanıyordur. Tanrı'nın Sözü bir kılıç gibidir. Bazen insanları Tanrı'ya çeker, bazen de onları daha katı bir yargının altına sokar. Ama her zaman için bu Söz kullanılmıştır. Biz bu Sözü, insanları Tanrı'ya getirmesi için söyleriz. Dua ederiz. Bizler insanlarla paylaşıp, o kişi de Sözü reddettiğinde, "dua edelim mi? Ya da etmeyelim mi?" sorusunun kesin bir cevabı yoktur. Her olay kendine has özellik taşır.

Diğer yandan Kutsal Kitap'ın bize öğrettiği bir şey var. "İnsiyatifi ele al, Kutsal Ruh'un gücü ile paylaş, sonuçları Tanrı'ya bırak." Sonuçları görmek bizim işimiz değildir.

Tanrı Sözü'nü yaymak konusundaki değinmemiz gereken başka bir konu da danışmanlık Yapmaktır. Danışmanlık olayı, iki kişinin yalnız başına bir araya gelerek, o kişinin hayatındaki problemlere Tanrı Sözü'nün nasıl uygulanabileceğini konuşmaktır. Ör: evlilik içi sorunlarda...

Depresyon, korku, utanç ve suçluluk duygusu, cinsel problemler. Yemek konusunda yanlış alışkanlıklar, bazı konularda takıntılar gibi problemler olabilir. Bu problemlerin çoğunu kültürümüz ortaya çıkardı. Batıdaki problemlerin buraya da taşınmış olması söz konusudur. Gelecekte de gelecek problemlere kilise olarak hazır olmak gerekir. her evde TV. var. Her ev, Batıdaki programları seyrediyor. Ve zihinler Batıdaki değerlerle kirleniyor.

Pastörünüzden öğrendiğim kadarıyla şu an Türkiye'de imanlı danışmanlık yok. Kilisenizde çok derin problemleri olan kişiler bulunabilir. Ama bunları sürekli bir danışmanlık için gönderecek kimse yok. İhtiyarlar olarak inanıyorum ki Tanrı sizden bu konuda daha fazla gelişmenizi istiyor.

Amerika'da olan bir başka şey de, kilisenin kendisi danışmanlık veremeyeceğidir. Sadece eğitilmiş profesyonellerin bu işi yapabileceğine inanıyorlar. Bu danışmanlığı yapabilecek kişinin üniversite mezunu psikoloji eğitimi almış olması gerektiğini savunuyorlar. Kişi pastöre bir problemle gelirse, pastör de bu kişiyi profesyonel bir danışmana gönderiyor. İnsanlar bu profesyonel kişiye gidiyorlar ve Kutsal Kitap'ın gerçeğinden uzaklaşıyorlar. Batıda insanlar tüm problemlerini İncil'siz çözmeye çalışıyorlar ve böylece de problemleri büyüyor. İyileştiklerini düşünüyorlar. Ama Tanrı'dan uzaklaşıyorlar. Psikoloji, anlık problemlerimizi çözebilir. Ama kalbimizin

ihtiyaçlarını gideremez. Psikoloji davranış biçimlerini değiştirebilir ama bizi Kurtarıcımız'la bir ilişki içine sokamaz. Danışman olarak önce kiliseyi görmeliyiz. İsa en büyük doktordur. Sadece bedeni değil, ruhu da iyileştirir. Sadece gözleri değil; kalbi de iyileştirir. İnanmalıyız ki, bizler bu iyileştirmenin gerçeği ve gücü ile donatıldık. İhtiyarların, canın danışmanları olduklarını bilmeleri gerekir.

Peki böyleyse; "psikoloji iyi değildir" mi demektir? Ne düşünüyorsunuz? Tabi ki imanlı danışmanlık da var. Sizlere tanıtmak istediğim imanlı danışmanlığın farklı biçimleridir. Kilise olarak danışmanlığın farklı türleri olduğunu öğrenmeniz oldukça önemlidir. Bazı imanlı danışmanlar, diğerlerinden daha iyidir. Kişiye, imanlı danışman denmesi, o kişinin iyi bir imanlı olmasını gerektirmez. İmanlı danışmanlığın üç genel biçimi vardır.

1-) Dünyasal olumlu: dünyasal bir danışmanlık vardır ama içine birkaç tane İncil ayetleri konulmuştur. Freud vb. psikologların fikirlerini, imanlı olmayan inançları alır ve onları İncil ayetleri ile beyaza boyarlar. Bunlar kulağa iyi gelirler. Ama içleri gerçekten de zehirlidir. Bu tür danışmanlık veren birçok kişilerin, Amerika'da birçok kitapları ve danışmanlık merkezleri vardır. Ama yaptıkları şey, herkesin bildiği psikolojiyi alıp; üzerine biraz Hristiyanlık eklemektir.

2-) Kutsal Kitap'a uygun danışmanlık: Bunu yapan çok ünlü bir isim de, Jay Adams'dır. Bu kişi Ortodoks Presbiteryen kilisesine mensuptur. Adams, psikolojinin gerçek bir bilim olmadığına inanıyor. Kişilerin ihtiyaçlarına yönelik en gerçek cevapları, Kutsal Kitap'ın verdiğini ve psikolojinin geçerli olmadığını savunuyor. Psikoloji'de birkaç şeyin geçerli olduğunu; örn. Kimyasal dengesizlikleri olanları ve ilaç tedavisi görmesi gerekenleri kabul ediyor. Ama Adams, genelde kişilere danışmanlık verebilecek tek kaynağın; Kutsal Kitap olduğunu söylüyor. Ve psikolojinin prensiplerini, düşüncelerini görmezden geliyor.

3-) Bu iki uçtaki danışmanlığın arasında üçün bir biçim vardır. Üzerine Hristiyanlık uygulanmış psikoloji: Bu inanç psikolojinin, gerçek bir bilim olduğunu kabul eder. Ör: Aile düzenlerinde belirli bir tür davranış biçimi gözlemleyebildiğimize inanır. Ama özdeki prensipleri, imanlı prensiplerdir. Tüm psikoloji bilimi, Hristiyanlık gerçeği içine alınır.

1. biçimde Hristiyan görüşü psikolojinin içine uygulanır. Ama 3. biçimdeki psikoloji, Tanrı'nın yüceliğine yönlendirilmiştir. Buna bir örnek ise, Larry Crap'tir. Bu kişi danışmanlık için en iyi kişidir (Ama bu da yine benim düşüncem)

İhtiyarlar olarak bu biçimlere bakıp; hangisini benimsemek gerektiğine karar vermektir. Ama aynı zamanda unutmamanız gerekir ki ihtiyarlar olarak topluluğa danışmanlık verebilirsiniz. Buna yapmaya yeterliyiz. Çünkü Kutsal Ruh aracılığıyla Tanrı'nın gerçeği içimizde bulunmaktadır. Bazen başka yerlere danışmamız gereken çok ekstrem şeyler karşımıza çıkabilir.

Soru: Danışmanlık çok kapsamlı bir şeydir. Ör: evlilikle ilgili sorunlarda, cinsellikle ilgili v.s. Kutsal Kitap'ın danışmanlık öğretisi var mı? Ör: bazı kişiler tüm rahatsızlıkları aynı kefeye koyup, hepsine aynı davranıyorlar.

Cevap: Danışmanlık ile cinleri kovmak arasında elbette ki fark var. İhtiyarlar olarak bizim görevimiz, derinde problemi olan kişilere Tanrı gerçeğini, bu ayetleri

kullanarak nasıl yardım edebileceğimize odaklanmaktır. Bizler Sözü vaaz etmeli, öğretmeli ve hayatlara uygulamalıyız.

İmanlı danışmanlıkta gördüğüm esas soru: “Bizleri Kutsal Kitap mı yoksa psikolojinin kendisi mi yönlendiriyor?”

Psikoloji bizlerin insanı anlamamıza, bir kimseyi tanımamıza, hareketlerini yorumlamamıza yardım eder. Ama kişiyi iyileştirmez. Sadece Tanrı gerçek iyileştirmeyi yapabilir. Bahsettiğimiz iyileştirme türü, kalbin iyileştirilmesidir. Bu konuda cinlerin de çalıştığına inanıyoruz. Mesih’in zamanında olduğu gibi, günümüzde de cinlerin çıkarıldığına inanıyoruz. Ama karşımıza bir olay geldiğinde; bu işi cinlerin yaptığını düşünmeden önce, Tanrı’nın bize iyileştirmek için verdiği doğal yollara baş vurmamız gerekir. Mesih bu aradaki farkı çok iyi bildiği için, cinler insanların içinden kendilerini hemen gösteriyorlardı. Zaten saklanacak durumda değillerdi. Bugün hala bazı ülkelerde bu geçerli. Ör: Afrika ya da Hindistan’a giderseniz; cinlerin kendilerini gösterdiğini görürsünüz. Amerika’da cinler genelde kendilerini saklıyorlar. Ama bizlerin yapmaya çalıştığı şey, Tanrı Sözü’nü öğretmek, o kişiyi sevmek ve yardım etmeye gayret etmek. Şayet bunlarla problemini çözmeye yetmiyorsa; sebeplerini öğrenmek için daha derinlere inmeye başlarız.

Bazı kiliseler her problemin cinlerden kaynaklandığını düşünüyorlar. Bu da kilisede çok büyük bir karmaşıklığa sebep oluyor. Bence bu konuya çok bilgece başlamalıyız. Önceliği Tanrı Sözü oluşturmaları ve giderek bunda ilerlemelidir. Zira cinlerin de çalıştığını biliyoruz. Yanlış ve kötü öğretilerin, gerçeği sizden çalmasına izin vermeyin! Çok bilge ve dengeli olmamız gerekir.

Bir örnek vermek istiyorum. Bu örnek imanlı danışmanlığın nasıl bir fark yaratacağı hususunda olacak: Kendi hayatımda bazı günahlarla çok mücadele ettim. Depresyonla ve Tanrı’ya hoşnut etmediğini bildiğim bazı davranışlarımla başım dertteydi. Danışmanlara gittim, birçok kitap okudum ve bu konuda yardım almaya çalıştım. Ailemin geçmişi ile ilgili birçok şey öğrendim. Babamın bana küçükken yaptıkları konusunda çok şey öğrendim. Hayatımın her gününü inceledim. Ve kendim konusunda bir uzman oldum. Bu bana ne kazandırdı? Belki biraz daha depresyona girmemi sağladı. Kendimi öğrenmek için çaba sarf ettikçe, daha da fazla tutsak oldum. Çok güçsüz hissettim kendimi. Kendimi değiştiremiyordum! Tanrı’ya beni değiştirmesi için, hep dua ettim. Psikolojiyi bırakıp; Tanrı’ya döndüm. “İçimdeki şeyleri al!” diye. Hiçbir şey değişmedi. Daha sonra şunu demeye başladım: “Tanrım neredesin?” Sinirlendim... Sonra bilge bir öğretmenle karşılaştım. İmanlı bir danışmandı. Ama bugünkü danışmanlardan çok önce yaşamıştı. İsmi John Owen. O bir Püritandı. Bir kitap yazdı: “İmanlının İçindeki Yaşayan Günah” Bu kitaptaki gerçek bana çok yardım etti. Neydi bu gerçek? Romalılar 6. bölümdü. Bu bölüm bizlere Mesih’le birlikte ölüp dirildiğimizden, dünyanın egemenliği altında olmadığımızı öğretiyor. Ben kendimi tutsak olarak görüyordum ve güçsüz zannediyordum. “Tanrım bana güç ver!” diyordum. Benim zaten güçlü olduğum öğretildi. Tanrı bana diyordu ki: “Sen Benden yardım istiyorsun. Ben zaten bu yardımı sana verdim. İsa Mesih’te ihtiyacın olan her şeye sahipsin. Yalnızca günahın cezasını üzerinden kaldırmış değilim. Günahın gücünden de seni özgür kıldım. İhtiyacın olan şey; iman aracılığıyla bu armağanı alıp, gerçeği uygulamaya başlamak.” Şeytan ise, Mesih’te sahip olduklarımızı anlamamıza engel olmaya çalışıyor. Bir ihtiyarın bana gelip danışmanlık vermesine ve İsa Mesih’te kim olduğumu söylemesine ihtiyacım vardı.

Sadece bu gerçek beni özgürlüğe kavuşturdu. İhtiyarlar olarak da, yapmaya çağırıldığımız şey budur.

Buradaki asıl konu, günaha karşı nasıl savaş verdiğimizdir. Pavlus bize: “iyi savaşın!” diyor. Burada iyi bir savaş var. Hepimiz hayatlarımızdaki günaha karşı savaşmaya çağırıldık. Günaha karşı Kutsal Ruh ile savaşırız, kalbimizde de iman varsa, yaptığımız savaş iyi bir savaştır. Ama korku ile, şüphe ile, ümitsizlikle, Tanrı’ya kızgın olarak savaşırırsak, verdiğimiz savaş iyi bir savaş olamaz. İhtiyacımız olan şeye sahip olmadığımızı düşünerek savaş veriyorsak; “Tanrım bana daha fazla şey vermen gerek!” diyorsak, o zaman Mesih’te sahip olduklarımızı görmüyoruz demektir. Bizlere **Mesih’te her şey** verildi. Tanrı’nın bizlere daha fazla vermesi gereken hiç bir şey yoktur. Sadece artık verilenleri uygulamaya geçirmeliyiz.

Filipililer 2:12b, 13 “...korkuyla kurtuluşunuzu sonuca götürmek için daha çok gayret edin. Çünkü kendisini hoşnut eden şeyi hem istememez, hem de yapmanız için sizde etkin olan Tanrı’dır.”

İmanlı hayatı bir savaştır. Ve bu savaşta ihtiyacımız olan tüm kalkan ve korumalar bize verilmiştir. Ben çıplak olduğumu düşünerek savaşıyordum. Ama bir ihtiyar bana Mesih’te nelere sahip olduğumuzu öğretti. Demek istediğim şey buydu.

İhtiyarların Diğer Sorumlulukları

Tanrı’nın ailelerimiz için çok iyi şeyler istediğine inanıyorum. Bir aile, karı-koca ve varsa çocuklardan oluşur. Tanrı bekar insanlar için de iyi düşünceler besler.

İhtiyarların çağrısının aynı zamanda, aileyi donatmak ve geliştirmek olduğuna inanıyorum. Batı’da yaptığımız şey, bu aileyi bölmek oldu. Çok yıllar önce aileler kilisede beraber otururdu. Çocuklar okula beraber gider; yaşlılar gençlere öğretirdi. Ama bugün aileyi böldük. Erkekler bir gruba, kadınlar da bir gruba gidiyor. Bütün çocuklar da yaşlarına göre ayrılıyorlar. Burada aileye ne oldu? Yok oldu! Ve şimdi karşımızda yalnızca küçük gruplaşmalar kaldı. Ben inanıyorum ki Tanrı Kutsal Kitap’ta aileye de yönlendiriyor. Zaten aileyi de yaratan Tanrı’dır. Ailenin bir olmasını istiyor. Ama yine de farklı insanlar için, farklı gruplar olmayacak anlamına gelmiyor. Gruplar olmasına rağmen, bir bütünü göz önünde tutarak aile üzerinde yoğunlaşmak gerekir. Batıda aileyi ayıran bu metoda dikkat edin!

İhtiyarlar olarak ailelere nasıl hizmet edebilirsiniz? Tanrı sizden neler öğretmenizi istiyor? Bu konuda sadece birkaç fikir vermek istiyorum:

Yasanın Tekrarı 6:4 Dinle, ey İsrail! Tanrımız RAB tek RAB’dir. 5 Tanrınız RAB’bi bütün yüreğinizle, bütün canınızla, bütün gücünüzle seveceksiniz. 6 Bugün size verdiğim bu buyrukları aklınızda tutun. 7 Onları çocuklarınıza belletin. Evinizde otururken, yolda yürürken, yatarken, kalkarken onlardan söz edin. 8 Bir belirti olarak onları ellerinize bağlayın, alın sargısı olarak takın. 9 Evlerinizin kapı sövelerine, kentlerinizin kapılarına yazın.

Kutsal Kitap’ta bu bölüm çok önemlidir. Bu ayetler devamlı olarak Yahudiler tarafından söylenir. Bu, Yasa’nın verilişinin başlangıcıdır. Yasa bir özet ile başlıyor, yani “Rab’bin olan Tanrı’yı bütün yüreğinizle, bütün canınızla, bütün gücünüzle sev!” diye başladıktan sonra söylenen ilk şey: “bunları yüreğine sıkıca bağla.” deniyor.

Musa diyor ki: “Evde oturduğun zaman, yürüdüğün zaman çocuklarına öğret.” Çünkü Tanrı halkının geleceğinin, çocuklarının ellerinde olduğuna dikkat edin. İstanbulda’ki ya da yaşadığınız yerlerdeki bu hizmetin geleceği, sizin çocuklarınızın elindedir. Çok iyi bir yetişkin ilahiyatı veriyor olsanız da; çocuklarınız bunları öğrenmezlerse, tüm bunlar bitecek ve yok olacak. Belki çocuklarımız büyüdüğünde bunları öğrenebilir diye düşünüyorsunuz. Ama bu fırsatlara sahip olacağından emin misiniz? 5 yıl sonra ülkede ne olacağını biliyor musunuz? Bu süre boyunca tv izleyip, daha sonra öğreteceklerinizi almak isteyecekler mi? Onlar henüz gençken ve sizler henüz onların üzerinde yetki sahibi iken Tanrı Sözü’nü öğretmeniz gerekir.

Meseller 22:6 Çocuğu tutması gereken yola göre yetiştir,
Yaşlandığında o yoldan ayrılmaz.

Burada karşımıza çıkan soru şudur: Ailelerin çocuklarını iyi yetiştirebilmesi için, onlara nasıl yardım edebiliriz? Her zaman Tanrı Sözü’nü çocuklarımıza öğreten aileler olabilmeleri için, evlerimizin odağında tapınmanın birlikte yapılabilmesi için ne yapabiliriz?

Efesliler 5:22 Ey kadınlar, Rab’be bağımlı olduğunuz gibi, kocalarınıza bağımlı olun. 23 Çünkü Mesih beden kurtarıcısı olarak kilisenin başı olduğu gibi, erkek de kadının başıdır. 24 Kilise Mesih’e bağımlı olduğu gibi, kadınlar da her durumda kocalarına bağımlı olsunlar. 25 Ey kocalar, Mesih kiliseyi nasıl sevip onun uğruna kendini feda ettiyse, siz de karılarınızı öyle sevin. 26 Mesih kiliseyi suyla yıkayıp tanrısal sözle temizleyerek kutsal kılmak için kendini feda etti. 27 Öyle ki, kiliseyi üzerinde leke, buruşukluk ya da buna benzer bir şey olmadan, görkemli biçimde kendine sunabilsin. Amacı kilisenin kutsal ve kusursuz olmasıdır. 28 Aynı biçimde kocalar da karılarını kendi bedenleri gibi sevmelidir. Karısını seven kendini sever. 29 Hiç kimse hiçbir zaman kendi bedeninden nefret etmemiştir. Tersine, onu besler ve kayırır; tıpkı Mesih’in kiliseyi besleyip kayırdığı gibi. 30 Çünkü bizler O’nun bedeninin üyeleriyiz. 31 “Bunun için adam annesini babasını bırakıp karısına bağlanacak, ikisi tek beden olacak.” 32 Bu sır büyüktür; ben bunu Mesih ve kiliseyle ilgili olarak söylüyorum. 33 Size gelince, her biriniz karısını kendisi gibi sevsin. Kadın da kocasına saygı göstereyin.

Bu bölümler arasındaki tüm ayetler aile ile ilgilidir. Tanrı’nın evlerimizde görmek istediği ilişkileri tanımlıyorlar. Aynı zamanda da Tanrı’nın evlerimizde olmasını istediği eğitimi ve yönlendirmeyi de anlatıyor.

Efesliler 6:4 “Ey babalar, çocuklarınızın öfkelerini uyandırmayın. Onları Rab’bin terbiye ve öğüdüyle büyütün.”

Bunu kimin yapması gerekiyor? Annenin mi? Hayır, tabi ki babanın... Ben biraz Amerika’daki durumdan bahsedeyim:

Amerikan erkekleri çocukları büyütmenin kendi sorumlulukları olmadığını, bunun kadının işi olduğunu düşünürler. Bu durum günümüzde biraz değişmeye başladı. Ama kilisedeki çoğu erkek, hiçbir zaman dua eden, ilahi söyleyen ya da Rab’bin Sözleri’ni okuyan bir erkek görmemiştir. Evde erkeğin böyle bir şey yapması, çok utanç verici bir durum olur. Bu erkekçe bir şey değil. Çok erkekçe olmak ne anlam ifade eder? Çoğu zaman bunun hakkında düşünürüm!

En çok benzemek istediğim kişi, Kutsal Kitap'taki Davut'tur. Çok erkekçe birydi. Golyat ile çarpıştı, İsrail'in ordularını yönetti. Peki evinde ne yaptı? Tanrı'ya harp çaldı. Şiir yazdı ve Tanrı'sını çok sevdi. Dans etti. Tanrı'sına tapındı.

Sizin ülkenizde erkekler nasıldır? Evinizde imanlılar olarak nasıl bir tapınma ortamı ya da eğitimi var?

Bence Tanrı bizlerin ailece tapınmada ve gelişmede ilerlememizi istiyor. Belki evlerinizde tapınmak daha zor gelebilir. Hristiyanlık kişisel bir din değildir. Hristiyanlık, insanların beraberce birşeyler yaptığı bir inançtır. İsa: "İki kişi bir araya gelirse, Ben aralarında olacağım" dememiş miydi? İsa Hristiyanlığın bize birlik ve topluluk olmasından bahsediyor. Ama bu, öncelikle evde çocukları ile dua etmeyi isteyen babalar ile başlayabilir. Babaların, eşleri ile dua etmeleri daha da zordur. Çok garip durumlar gibi gelebilir. Böyle durumlarda ihtiyarlar yardım etmelidir. Evleriniz bu tür bir yaşam tarzını sergilemelidir. Etrafınızdaki diğer erkeklerin, siz evinizde böyle yaptığınız için size gülmelerine hazır mısınız? Diğer erkeklerle evlerinizde aile içinde de tapınılabileceğini gösterebilirsiniz. Bu kilise için gelecek bir nesil yetiştiriyor olabilirsiniz. Çocuklar çok şey öğrenebilir. Çok çabuk öğrenebilirler. Onlara öğretmek için, çok daha fazla zaman ayırabiliriz. Çok etkili ve güçlü, imanlı liderler olabilirler. Sizleri, çocuklarınıza görüş vermeye ve güçlü bir imana sahip olabilmelerine çalışmanız için teşvik ediyorum. Anne-babalarınızı da aynı görüşte toplamak için çalışmalısınız.

Bizim kilisemizde yaptığımız şey, aileleri bir araya toplamaktı. Aileler, çocukları ile birlikte Pazar günleri bir sınıfa gelirdi. Her aile üyesinin elinde bir İncil bulunur. Ve tartışmak için de bir konu belirlenir. Anne-babaların, bu ayetleri çocuklarına okumalarını, çocukların da aynı ayetleri anne-babalarına okumalarını isterdik. Çocuklarından, hayatlarındaki problemleri anne-babaları ile paylaşmalarını, babalardan da çocukları için dua etmelerini isterdik. Bu uygulamalar da aradaki garipliği ortadan kaldırmaya başladılar. Tüm aileler birlikte olurlar. Bu da her şeyi kolaylaştırır. Bizler çocuklara bunun, babaları için zor bir şey olduğunu, bunlara alışık olmadıklarını, onlara karşı sabırlı olmalarını söyleriz. Çok eğlenceli vakit geçiririz. Hiç olmazsa haftada bir gün bir arada olmalarına teşvikte bulunuruz. Bunun için de en güzel zaman Cumartesidir. Tapınmadan önce olduğu için güzeldir ve çocuklar tapınma için hazırlanmış olurlar. Bunlar Amerikan kiliseleri için önemli olduğu kadar, sizin kiliseleriniz için de geçerlidir.

Diğer yandan Kore'de erkekten çok kadın imanlılar vardır. Bu yüzden de kilisede daha çok kadınlar hizmet ederler. Bu nedenle de kadınlar imanda daha olgundur. Dolayısıyla da aile içinde erkeğin önderliği yok denecek kadar azdır. Bu nedenle de erkelere imanda nasıl büyüyecekleri ya da aile içinde nasıl daha aktif olabilecekleri konusunda eğitimler düzenlenir.

İhtiyarların önemli sorumluluklarından bir diğeri de Müjdeciliktir. Bu da Tanrı Sözü'nü yaymanın önemli bir kısmıdır. Bir diğer sorumluluk da merhamettir.

Merhamet demek, ihtiyacı olanla ilgilenmek demektir. Hem kilise içinde hem de kilise dışındaki kişiler için. Ben şuna inanıyorum: Kutsal Kitap bizlere, bir elimizde Müjde, diğer elimizde de merhamet olması gerektiğini öğretiyor. Sadece Müjdecilik yapan bir

kilise Mesih'in sevgisini, sadece merhamet veren bir kilise de Mesih'in gerçeğini yerine getirmiyor demektir. Merhamet ve Müjdecilik, bir paranın farklı yüzleridir.

Tanrı merhamet sorumluluğunu diyakonlara vermiştir. Diyakonlar da özellikleri olması gereken kişilerdir. Ben inanıyorum ki Kutsal Kitap'ta, hem kadınlar ve hem de erkekler diyakonlar olarak görev yapıyorlardı. Bu bir yetki konumu değil, hizmet konumudur. Diyakonlar, merhamet hizmetlileridirler. Onlar iyi Samiriyeli'dirler. Ama diyakonların görevi merhamet vermektense daha da ötedir. Onların görevi, Tanrı'nın tüm halkını merhametle donatmaktır. İsa: "Vermek, almaktan daha iyidir" diyor. İsa geldi ve bizim için hayatını verdi. Kutsal Yazılar bizlere tekrar ve tekrar şöyle söylüyor: Şayet bizler sadece kişilere "Umarım ihtiyaçların giderilir" diyerek dua edip gidersek, Tanrı'nın isteğini yerine getirmiyoruzdur (Yakup 2:15-16) . Diğer kişilerle ilgilenerken, onlara yardım ederek, imanımızın gerçekliğini ortaya koyarız. Başka inançlarda da merhamet etme olayı vardır. Fakat merhamet edinme olayı farklı bir nedenden kaynaklanır. Belki başkalarının merhameti, merhamet ettiği kişiyi görmüyor. Ya da bu merhamet, iyi işler yapmaya bağlı bir merhamet olabilir. Kişiler dinin bir gereği olarak iyi işleri yapmak zorunda kalabilirler. Hristiyan merhameti iyi işler üzerine değil, insan üzerine yoğunlaşmıştır. Hristiyanların gösterdiği merhamet, sadece bir ihtiyacı karşılamak değildir, onun da ötesinde kişi ile iletişimde bulunmak ve onu sevmektir.

Sözlerimiz bir tanıklıktır. İşlerimiz de öyledir. Sözlerimiz bazı insanların İsa'ya gelmesini sağlayacaktır, ama işlerimiz de bunu temin edecektir. İnanmak için Tanrı Sözü'ne ihtiyacımız olduğu gibi, bu konuda işlerimiz de önemlidir. İkisini birbirinden ayıramayız.

İhtiyarlar olarak bir diğer göreviniz de, diyakonlar üzerinde gözetmenlik yapmaktır. Sizin esas göreviniz, Tanrı Sözü'nün yayılmasıdır. Ama merhamet çok önemli olduğundan, diyakonların hizmeti yaptıklarından emin olmalısınız. Diyakonlar olarak sizler, tüm kilisenin merhamet göstermekte katılımcı olmasını sağlamalısınız. Bu da merhametin, onlar önünde örnek olması ile başlar. Şayet bir diyakon, yanına bir kişi alarak ihtiyacı olan bir kişiye ihtiyacı olan hizmeti sunarsa, yanındaki kişiyi de bu merhamet konusunda eğitmiş olur. İyi işler üzerinde değil, o kişiyi sevmek üzerinde yoğunlaşmalıyız. Yaptığınız iyi işler ve merhamet işleri önemlidir. Ancak bu iyi işlerin yapılmasını motive eden şey nedir? Rab insanların kalbine bakar. Bizler sadece bir işi yapmış olmakla yetinmeyiz. Bizim isteğimiz her zaman için o kişinin İsa Mesih'e geldiğini görmektir.

Virginia'daki bir kilise, şehrin çok fakir bir kesimine gidere, sokakta çalışmaya başladılar. Tüm evleri tamir edip boyadılar. Daha sonra çocukları alıp, başarısız oldukları derslerde eğitmek için bir proje başlattılar. Her hafta kiliseden kişiler gidip bu çocuklara derslerinde yardım ettiler. Bu sokakta yaşayan bazı kişiler işsizdi. O kişileri alıp iş bulmalarına yardım ettiler. Bunların tümü, gerçekten de şehirde büyük bir etki yarattı. Herkes tüm bunları neden yaptıklarını merak ediyorlardı. Çok büyük bir tanıklıktı. Bu, Mesih'in sevgisine tanıklıktı. Yaşadığınız her yerde benzer şekilde çok büyük etkiler yaratabilirsiniz. Eğer bu tür bir merhamet görüşü yaratabilirseniz, çok etkili olabilirsiniz. Bu konuda okuyabileceğiniz çok güzel bir kitap var (Timothy Keller, Ministries of Mercy) Batı'da yaşayan kişiler için yazılmış olsa da; öğrenebileceğiniz çok şey olabilir.

Merhameti bazen insanlar bir kişiye ulaşip yardım etmek ve sonra kendi işine dönmek olarak düşünürler. Ancak Hristiyan merhamet hizmetinde bir süreklilik vardır. Hristiyan merhameti fedakarlığı getirir. Kutsal Kitap'ta kişilerin bu konuda yaptıkları fedakarlıkları okuyabilirsiniz. Elçilerin İşleri kitabında diğer insanların ihtiyaçları için imanlı topluluğun nasıl her şeylerini verdiklerini görebilirsiniz.

Diğer yandan Mesih İsa “yaptığınız her iyi iş saklı olsun, kimse bilmesin” gibi bir kural vermedi. Bunu kalbimiz hakkında söylüyordu. Bizler yaptığımız şeyleri insanlar tarafından tanınmak ya da görünmek için mi yapıyoruz? Yani insanlar bizleri görüp övsünler diye mi çalışıyoruz? Mesih'in bahsettiği konu buydu. Ama benim burada söylediklerim, Tanrı'nın yüceltilmesi için yapılan iyi işlerdir. Merhamet hizmetini bir grup olarak yaptığımız zaman, iyi işlerden gelecek olan övgüleri almayı engeller. Zira bu işler bir grup olarak yapıldığından, tek bir kişinin övünmesini ortadan kaldırır.

Soru: Diyakon, Müjdecilik de yapar mı?

Cevap: Burada sizlerin fark etmesini istediğim şey merhametin, Müjde'yi yaymanın bir kısmını oluşturduğudur. Merhamet göstermek, Müjdecilik değildir. Ama Müjdeciliğin çok gerekli bir bileşenidir. İkisini birbirinden ayıramayız. Birisine Müjde'yi götürdüğümüzde, onun ihtiyaçlarını da görmeliyiz. Bazen bu ihtiyaç fiziksel, bazen de duygusaldır. Ama genelde ruhsaldır. Ama merhamet bu ihtiyacı karşılamak, kişiye ihtiyacını vermektir. Aslında Tanrı Sözü'nü vermek, en büyük merhamettir. Ama hizmetimizin düzenli olması açısından bir nevi ayırım yapmak zorundayız. Eğer bir diyakon olarak çağırılmışsanız, bu sizin Müjdecilik yapmayacağınız anlamına gelmez. Bu, kilisedeki görevinize bağlıdır. İmanlılar olarak hepimiz Mesih'i duyurmaya çağırıldık. Diyakon olmanın getirdiği Müjde hizmeti ile birlikte, merhamet de birlikte olmalıdır. Burada önemli olan şey, hizmet olarak hangisine ağırlık vermeniz gerektiğine karar vermektir. İkisini de aynı şekilde yapabiliyorsanız; Tanrı'ya övgüler olsun!

Soru: Müjde'yi yaymak tüm imanlıların görevi değil midir?

Cevap: Her birimizin çağrısı elbette ki, hem Müjde'yi duyurmak hem de merhamet etmemizdir. Fakat bunu kilise olarak beraberce yapmaya çağırıldık. Kişisel ve grup olarak yaparız. Bunu topluluk olarak yaptığımızda; bir düzene ihtiyaç vardır. Bizleri bu konularda yöneten ve yönlendiren kişilere ihtiyacımız olur. Bu yüzden de ihtiyarlar, hem Tanrı Sözü'nün yayılmasında, hem de Müjdecilikte bizleri yönetirler. Diyakonlar da merhamet konusunda bizlere örnek olurlar. Her ikisi de bunları bir topluluk olarak yapmamızı sağlarlar. Tanrı'nın kilise yönetimi için verdiği bilgeliği burada görebiliyoruz. Bu görevler aracılığıyla hizmetimizin bütün ihtiyaçlarımızı nasıl karşıladığını fark ediyoruz.

Diğer yandan müjdecilik, yalnızca Kutsal Kitap'ı elimize alıp Tanrı Sözü'nü duyurmakla kısıtlı değildir. Zira yaşamımız ile de etrafınıza Müjde'yi duyurabilmeniz esastır. Tanrı Sözü'nün bilgiden ziyade, eylemle de desteklenmesi etkili bir Müjdecilik olmaz mı?

Sözü yaymak, Müjdecilik yani Tanrı Sözü'nün yayılması her şeyi kapsar. Danışmanlık, bilgilendirme, eğitme, gibi farklı yollar ile Müjde duyurulur.

Diğer yandan imanlılar ve kilise görevlileri olarak, merhamet, müjdecilik gibi faaliyetlerde dikkat etmezsek başkalarının sorumluluk alanlarına girebiliriz. Yani kilise

devletin yetki alanına ya da sivil kurumların yetki alanlarına müdahale etmek istiyor gibi bir durum içine düşmemelidir. Örneğin kilise devleti yenilemeye, düzeltmeye çalışmaz. Yetkisel alan (yetki dairesi) konusuna kısaca değinmiştik. Dairesel yetki, Tanrı Krallığının altında, kendi işlerinde yetki sahibi olan farklı daireler olduğunu göstermekteydi.

Mesih İsa da kraldır ve şöyle diyordu: “Yerde ve Gökte, tüm yetki bana verildi.” Yani Tanrı bu yaratılışın her santimetre karesine hükmediyor. Tanrı bu yaratılış için “Hepsi Benim” diyor. Bizler Tanrı’nın dünyada farklı kudret (yetki) alanları yarattığını görüyoruz. Devlet, sistemler, yönetim Tanrı’nın yetkisi altındadır (bkz. Romalılar 13). Tanrı yöneticileri ve kralları atıyor; aileyi bir araya getiriyor; adamı bu ailenin başı olarak Tanrı görevlendiriyor. Yine tüm eğitim sistemi Tanrı’nın krallığı altındadır; Tanrı halkın iyiliği için öğretmenleri veriyor. Eğer her şeyi Tanrı yarattıysa “iş dünyasını da Tanrı yarattı” diyebiliriz. İş dünyası üzerine iş sahiplerini koyan da Tanrı’nın kendisidir.

Tanrı aynı zamanda kilisesini de yarattı. Kilisenin üzerinde kim vardı? Mesih İsa zaten kilisenin başıdır ve Mesih her şeyin (*gökte ve yerde*) üzerindedir. Mesih ailede babayı atadığı gibi, kilisede de ihtiyarları atamıştır. Bazen insanlar Mesih İsa’nın sadece kilise ile ilgilendiğini düşünmeye meyillidirler; Mesih İsa yaşamın diğer kısmı ile ilgilenmiyor mu? Kilise dışındaki yaşam Mesih’in krallığı altında değil mi? İsa “iyi işleriniz Tanrı’yı yüceltsin” demiyor mu (Matta 5:16)? Yeşaya (28:24-26) bizlere bir çiftçinin işini Tanrı’nın gösterdiği şekilde yaptığını söylemiyor mu?

Böylece kilise kendi yetki dairesi içinde hizmet etmek için dikkatli olmalıdır. Aynı şekilde bir başka çember de kilisenin yetki alanına giremez. Hükümet kiliseye gelip, “Bunu şöyle yapmalısın!” dediğinde, Tanrı’nın yarattığı düzeni kırmış olur. Bu yüzden ihtiyarların yetki alanı, kilisenin yetki dairesi içerisindedir.

Kilise üyelerinin ruhsal ve ahlaki davranışları, müjdecilik, merhamet, tapınma gibi konular ihtiyarların sorumluluk alanına girer. Ailede anne babanın sorumlulukları, ailedeki herkesin ihtiyaçlarının karşılanması, aile içindeki güvenliğin ve esenliğin sağlanması, çocukların iyi bir şekilde yetiştirilmesi gibi konular, aile yaşamı için gereken herşey Mesih’in Krallığı altındadır.

Burada insanlar arası ilişkilerin günahtan dolayı bozulduğu unutmamalım. Yaratılışa hükmederek bütün yeryüzüne yayılması gereken bir Lider olarak insan yaratıldı. Ancak insanın günah sebebiyle Tanrı ile ilişkisi bozuldu. Gerek devlette gerekse ailede herkes “Ben kendi istediğim gibi yöneteceğim” diye düşünmeye başladı.

Bu durumda kilisenin diğer yetki alanları ile ilişkisi ve bunlara karşı sorumlulukları nelerdir? Kilise olarak, Tanrı’nın bize verdiği en büyük hazine nedir? Hazine Tanrı Sözü’dür... Bir anlamda bizler, Tanrı’nın ağzıyız. Tanrı bu Sözü devlete değil, kiliseye verdi. Kilise Tanrı Sözü’nü tüm dünyaya kullanan bir araçtır. Kilise, Kutsal Kitap’ın en özdeki gerçeğini bildirmelidir. Yaşamın tüm kesimlerine konuşmalıdır. İsrail’de hükümet adaletsizken, peygamber buna karşı konuşmuştu. Eski İsrail’de iş dünyası kişileri aldatırken, Tanrı yine peygamberler aracılığıyla konuşmuştu. Bu yüzden Tanrı Sözü tüm yaşama konuşur. Kilisenin tüm yaşama karşı bir peygamberlik görevi vardır. Burada karşımıza çıkan soru şudur: Kilise gidip, her şeyi değiştiren mi olmalıdır? Tanrı kiliseyi Müjdecilik yapmaya ve merhamet vermeye çağırıyor. Eğer gidip aktif

olarak politiya girersek, müjdecilik ve merhamet hizmeti için zaman kalmayacak. Peki bizlerin ne yapması gerekir?

Kilise devlet yönetimi ile, siyaset ile ilgilenmemelidir. Ancak kilise üyelerinden isterlerse devletin değişik kademelerinde görev alabilirler. Kilise kendi topluluğunu devleti ya da siyaseti yönlendirmek üzere yetiştirmeyi amaçlamaz.

KİLİSE DİSİPLİNİ

Biz Amerika'da genelde '*disiplin*' sözcüğünü "cezalandırma" anlamında kullanıyoruz. Aslında *kilise disiplini* çok daha farklı anlam taşır. Gerçekten bu Tanrı'nın disiplindir. İbraniler bölümünden Tanrı'nın bizi nasıl disipline ettiğini öğrenebiliriz.

İbraniler 12:7 Terbiye edilmek uğruna acılara katlanmalısınız. Tanrı size oğullarına davranır gibi davranıyor. Hangi oğul babası tarafından terbiye edilmez? 8 Herkesin gördüğü terbiyeden yoksunsanız, oğullar değil, yasadışı evlatlarsınız. 9 Kaldı ki, bizi terbiye eden dünyasal babalarımız vardı ve onlara saygı duyardık. Öyleyse Ruhlar Babası'na bağımlı olup yaşamamız çok daha önemli değil mi? 10 Babalarımız bizi kısa bir süre için, uygun gördükleri gibi terbiye ettiler. Ama Tanrı, kutsallığına ortak olalım diye bizi kendi yararımıza terbiye ediyor. 11 Terbiye edilmek başlangıçta hiç tatlı gelmez, acı gelir. Ne var ki, böyle eğitilenler için bu sonradan esenlik veren doğruluğu üretir.

Bu bölüme baktığımızda Tanrı'nın disiplinindeki amacının, doğruluğun bir ürünü olduğunu görebiliriz. Kilisede uygulanan disiplin, Tanrı'nın disiplindir. Aynı amaç vardır. Burada da söylendiği gibi doğruluğun esenlik ürününü yetiştirme amacını güder. Tanrı önderlere, ihtiyarlara bir yetki veriyor. Bu yetkinin en büyük özelliğinden bir tanesi de disiplindir. Eğer bir kilisede disiplin yoksa, bu kilise hasta bir kilisedir.

Aynı şey aile içinde de geçerlidir. Eğer bir aile içinde disiplin kavramını taşımıyorsa, bu aile de hasta bir ailedir. Bu nedenle disiplini nasıl uygulayabileceğimizi öğrenmek çok önemlidir. Çoğu insan disiplinden korkar. Çok az sayıdaki kiliseler gerçek disiplini uyguluyorlar.

İnsanların önüne direkt olarak çıkmaktan korkuyoruz. Ve insanların yaptıklarının yanlış olduğunu söylemekten çekiniyoruz. Aslında kendimizi bir karmaşanın içinde bulmaktan korkuyoruz. Bu nedenle disiplin kavramını bir kenara atmak, daha kolayımıza geliyor. İşte bu yüzden böylesi durumlara başka yolla bakıyoruz. Ama Tanrı bizlerin böyle davranmasını istemiyor. Kutsal Yazılar bize çok açık bir öğretiler veriyorlar.

Kilisede disiplinin 2 düzeyi vardır:

1-) Bütün imanlılar (Hristiyanlar) tarafından taşınan bir disiplin var. Birbirimizi uyarmamız, bir ailenin kendi çocuğunu uyarması da Tanrı'nın disiplindir.

2-) Kilisenin önderleri tarafından taşınan disiplindir. İhtiyarların en önemli sorumluluğudur.

1.Korintliler 5:1-5 "Gerçekte aranızda cinsel ahlaksızlık, putperestler arasında bile rastlanmayan türden bir ahlaksızlık olduğu söyleniyor. Şöyle

ki biri, babasının karısını almış. Ve siz hala küstahlaşıyorsunuz! Oysa yas tutup, bu işi yapanı aranızdan atmanız gerekmez miydi? Bedence olmasa da ruhça aranızdayım. Bu suçu işleyeni, aranızdaymışım gibi Rabbimiz İsa'nın adıyla zaten yargılamış bulunuyorum. Ruhum aranızda olarak Rabbimiz İsa'nın gücüyle toplandığınız zaman, beden yok olması için bu adamı Şeytan'a teslim edin ki; Rab İsa'nın gününde ruhu kurtulabilsin."

1.Korintliler 5:9-13 "Mektubumda size ahlaksızlık yapanlarla arkadaşlık etmemenizi yazdım. Kuşkusuz bu dünyanın ahlaksızlıklarını, açgözlülerini, soyguncularını, ya da putperestlerini demek istemedim. Öyle olsaydı, bu dünyadan ayrılmak zorunda kalırdınız! Ama kardeş olarak tanınan biri ahlaksız, açgözlü, putperest, sövücü, ayyaş ya da soyguncu ise onunla arkadaşlık etmemenizi, böylesiyle yemek bile yememenizi şimdi size yazıyorum. İnanlılar topluluğunun dışındakileri yargılamaya benim ne hakkım var? Sizin de yargılamanız gereken kişiler imanlılar değil mi? Topluluğun dışında kalanları Tanrı yargılar. "Kötü adamı aranızdan kovun!"

Bu bölümü okuduğumuzda Korint kilisesinde bulunan cinsel günahı görüyoruz. Kültür içinde toplum olarak bu, günah olarak görülüyordu. Hristiyanlar bu günaha ruhsal gözlerle bakamıyorlardı. Elçi Pavlus bunu işittiğinde kulaklarına inanmadı. Çok ciddi bir şekilde bu kiliseyi uyardı. Bunun, kişi üzerine büyük bir yargı olduğunu ortaya koydu. Bu noktada geniş çapta Kutsal Yazılar'a baş vurmakta fayda vardır. Ama şunu açıkça görebilmeliyiz: Burada Pavlus'un konuşması açıkça kilise üzerinedir. Özellikle kilise ihtiyarlarını günahı tanımlama ve bu günahın üzerine gerçekten gerekli olan yargıyı getirmelerini istiyor. Ama Tanrımız 'Yargılamayın!' demedi mi? Başkalarını yargıladığımız yolda, bizlerin de yargılanacağını söylemedi mi? O zaman burada Pavlus ihtiyarların bir başkasının günahını yargılaması gerektiğini söylüyor. Neden?

Çünkü burada yargılanması istenilen kişiler Tanrı'nın ev halkı için söyleniyor. Burada iki büyük şey, farklı anlaşılıyor. Yani "kilise içi" ve "kilise dışı." Özellikle 10. ayete baktığımızda gördüğümüz şey şudur: Burada Pavlus dışardakileri yargılamadığını söylüyor. Mesih İsa'da yeni doğuşu almamış olan kişilerin Kutsal Yazılar'a göre yaşamalarının mümkün olmayacağını söylüyor. Bizim çağımız bu insanlara Tanrı'nın Müjde'sini duyurmak. Ama kilisenin içinde bulunan insanlar, Mesih'i izleme noktasında adanmışlıkta bulundular. Biz hepimiz günaha düşebiliriz ama günah içinde yaşayamayız. Buradaki kastedilen kişiler, günahın içinde yaşayanlardı. Ayrıca halk, bu yaptıklarıyla gurur duyuyordu. Bu nedenle yapılan kötü işlerden dolayı Mesih'in adı alçaltılmış oluyor. Pavlus'un burada açıkça söylediği şey, bu kişiye yargı gerektiğidir. Bu yargılamayla kast ettiği şey, kişilerin kendilerini daha yüksek noktalara oturtması değildir. Bu kişiye lanet etmemizi de söylemiyor. Sadece böyle bir kişinin kilisenin dışına çıkarılması gerektiğini kastediyor. Peki Pavlus'un buradaki umudu ne? Bu kişiyi tekrar kazanmak. Hangi ayete göre? 1.Kor. 5:5'e göre...

Peki Pavlus bu ayete göre kişiyi lanet altına mı koyuyor? Hayır. Mesih'in gününde kurtulmasını istiyor. Pavlus'un burada konuştuğu şey, Kutsal Ruh'un ışığında kilise disiplinin önemidir.

O zaman kilisede disiplini nasıl uygulayabiliriz? Herhangi bir kişi böylesi davranışlar sergilediğinde; onu hemen kilise dışına mı atmalıyız? Bu konuda Kutsal Kitap bize

yardımcı olabilmek için başka şeyler de öğretiyor mu? Tanrıya şükürler olsun ki öğretiyor.

Kutsal Kitap disiplinin bir gelişim süresi olduğunu ve bu disiplinin uygulanabilmesi için belirli bazı düzeyler olduğunu da öğretiyor.

Matta 18:15 “Eğer kardeşin sana karşı günah işlerse, ona git, suçunu kendisine göster. Her şey yalnız ikimizin arasında kalsın. Kardeşin seni dinlerse, onu kazanmış olursun. 16 Ama dinlemezse, yanına bir ya da iki kişi daha al ki, söylenen her şey iki ya da üç tanığın sözüyle doğrulansın. 17 Onları da dinlemezse, durumu inanlılar topluluğuna bildir. Topluluğu da dinlemezse, onu putperest ya da vergi görevlisi say.

Burada da görüldüğü gibi bu süreç 3 aşamada belirleniyor.

a-) Bir kişinin bir başka bir kişiye karşı olan günahı:

Mesih İsa “önce bu kişiye git ve bunu söyle” diyor. Umut edilen şey kişinin tövbe edebilmesidir. Ama kişi bunu reddederse?

b-) 2-3 kişiyi alarak bu kişinin yanına tekrar gitmemiz gerektiğini söylüyor. Çünkü burada kişinin görmesi istenilen şey şudur: birden çok kişinin ortak kararı devreye girmiştir. Yani bir yargı söz konusudur. Kişi bunu kabullenip tövbe etmiyorsa?

c-) Kiliseye gidiliyor. Bizler Presbiteryenlikte kilisenin, ihtiyarlarla yönetildiğini biliyoruz. İsa Mesih bazı şeyleri daha önceden, bu yapı henüz oluşmadan öğretiyordu. Bu nedenle kilisenin ihtiyarlarına giderek ne olduğunun söylenmesi gerekmektedir. İhtiyarların uyarısını dikkate almayıp, bu kişi hâlâ tövbe etmiyorsa, o zaman yapılacak tek şey bu kişinin kiliseden uzaklaştırılmasıdır.

İsa Mesih'in bu ayetlerde söylemek istediği putperest ya da vergi görevlisi diye adlandırdığı kişiler işte bunlardır. Zira bu kişilerin tapınaktaki kişilerle ilişki kurması yasaktı. Tabi ki bu bize bir kural olarak değil, rehber olması açısından veriliyor. Bütün bu öğretiler içerisinde, algılamamız gereken şey Ruh'tur. Bunu yapabilmemiz için de verilen ayetlerdeki gibi bir sıralamayı takip etmek durumundayız.

Genel olarak baktığımızda kilisede 2 tür günahın işlendiğini görüyoruz:

1-) Özel günahlar

2-) Genel günahlar

Özel günahlar, birisinin size karşı yapmış olduğu ve başkalarının bilmediği günahları içerir.

Genel günahlar, Cemaat tarafından ve bütün çevredeki insanların bilebildiği günahları kapsar.

Bu nedenle Mesih İsa şöyle diyor: “Eğer özel bir günah varsa; bu bir süreci gerektirir. İhtiyarların bu süreci anlayabilmesi çok büyük önem taşır.

Soru: Bazı kişiler bize gelse ve yapılan bir yanlıştan bahsetse, bu öğretiler doğrultusunda bizler bu kişilere nasıl davranmalıyız?

Cevap: Önce şunu söylerim. “Sana karşı hata yapan kişiyle direkt olarak konuştu mu?” Genelde Hristiyanların cevabı ‘Hayır’dır. Çünkü insanların birçoğu, bu durumda o kişiyle gidip konuşmakta çok çekimserdirler. Genelde bu zor işi ihtiyarların yapmasını talep ederler.

Peki bu konuda Rabbimiz bize ne öğretiyor? Bize karşı hata yaptığını düşündüğümüz kişiyle yüz yüze gelmeyi ve konuşmayı. Bizlerin bu soruyu sormamızdaki ve onları bu öğreti ile yönlendirmemizin gerçek amacı şudur: Bu kişilere Tanrı’nın halkı olarak yaşamının ne demek olduğunu öğretebilmek.

Bu durum ihtiyarlar konumunda da geçerlidir. Mesih İsa’nın bu öğretisini iyi anlamak demek, kilise içinde oluşabilecek birçok kötü durumdan kurtulabilmenin yollarını bilmek demektir. Çünkü gelen kişilerin birçoğu şikayetlerini bir başka motif içerisinde sunabilirler. Onları şikayetçi oldukları kişiyle yüz yüze görüşmeye gönderdiğimizde işlerin daha fazla karışmasını da engellemiş oluruz. Ama bazı kişiler, belli bir süreci izleyip, bekleyip daha sonra pastöre başvurmuş olabilirler. Böylesi bir durumda ne yapmalıyız? Günahla suçlanan kişiyi ofisinize çağırıp konuşmaya ve anlama çalışmalıyız. Bir ihtiyar olarak hiçbir zaman bu tarz sorunlarda kendinizi tek başınıza bırakmayınız. Bu gibi durumlarda Rabbimiz’in çok hikmetli öğretisine baş vurmakta fayda vardır. Neydi bu öğreti? “2-3 tanık...” Zira uyarmak adına bile olsa söz söylediğiniz kişi, size çok kızabilir. O zaman şeytan bu kızgınlığı kullanarak kişiyi cemaat içine yönlendirip, hakkınızda asılsız dedikoduların oluşmasına sebebiyet verebilir. Topluluğa söylenilenden farklı şeyler aktarabilirler. Bu nedenle bizlerin tanığa ihtiyacı vardır. Bu tip durumlarda tanıklarınız size ve konuya avukatlık edeceklerdir. Kendi kendinizin avukatı olma durumundan daha iyidir. Duygusal anlamda bu karmaşık olaya dahil olmayan iki ayrı kişinin tanıklığı çok kolay çözümler getirir.

Şu noktaya kadar öğrendiğimiz şey Mesih İsa’nın özellikle kilisede disiplini emrettiğidir. Bu disiplin kişisel seviyeden başlar. Günah özel başlar, kilise ihtiyarlığına kadar uzanır. Bu bir süreçtir.

Birkaç zaman önce günahını sürekli tekrarlayan bir kişiyle karşılaştık. İlk kez bir pastörle birlikte giderek günahını ona söyledik. Mesih İsa’nın önce tek gidin demiş olduğunu bildiğim halde 2 kişi gittik. Zaten bu durum illa da tek gidilmesi gerekli katı bir kural değildir. Bu kişi 2. kez günah işlediğinde bir pastörle birlikte gittik. Bu durum tekrarladığında tüm ihtiyarların karşısına çıkacağını ona söyledik. Bu noktada günahından tövbe etti.

1.Korintliler 6. bölümde “ahlaksız kişiyi aranızdan çıkarın” diyor. Bulduğunuz oturuma böylesi bir kişinin geldiğini düşünün. Eğer günahından tövbe etmiyorsa “onu putperest sayın” diyor Rab. Artık bu günahattan dönmeyen ve oturuma kadar yansıyan bu kişiyi uzaklaştırmalı mı? Yoksa hâlâ bu kişi için yapılacak birşeyler olabilir mi?

Aslında bu noktada biraz durup; “7 kere 70 kez bağışlama” konusuna açıklama getirelim.

Burada Rab’bin söylediği bu söz, kilise disiplinine engel teşkil etmemelidir. Çünkü bir kişiyi her suç işlediğinde bağışlarsak, o kişiyi nasıl disipline edebiliriz ki?

Ben bölge oturumda görevliyken, bir ihtiyarımız hakkında çok ciddi bir suçlama geldi. O kişi geldi, günahını itiraf etti, konuştu. Ondan sonra bölge oturumundan özür diledi. Ve bu oturumda görevli bir başka ihtiyar ayağa kalkarak, bu oturumdaki ihtiyarların bu kardeşi bağışlamaları gerektiğini söyledi. Bu kişi cinsel bir günahtan ötürü yakalanmış ve konu polise kadar yansımıştı. Kanuni anlamda bir süreç devam ederken, böylesi bir durumda bölge oturum bu bağışlamayı sağlayabilir miydi?

Burada konu yalnızca kişisel bir bağışlamayı gerektirmenin dışında, bu kişinin kurul tarafından da bağışlanmasının iki ayrı önemi vardır.

Bize karşı günah işleyen kişiyi anında bağışlamamız gerekir. Çünkü böyle bir durumu yürekte taşımak ve saklamak esasında günahdır. Ama bu oturuma yansıdığına, anlamamız gereken şey farklıdır. Yani bu oturum aynı zamanda İsa Mesih'in yetkisini de temsil eder durumdadır. Oturum bu disiplini uygulamaya çalışıyor. Çünkü disiplinin amacı şudur: Doğru tövbeyi gerçekleştirebilmek.

Bazen hatalarından ötürü insanların özür dilediğini görürüz. Bunu duygusal anlamda rahatlamak açısından yapıyorlar. Çünkü günahta yakalanan bir kişi incinmiş, utanmış ve ağlamaktadır. "Beni bağışlayın" diye yalvaracaktır. Ama insanın yüreği çok derinlerinde aldatıcı bir tutum sergileyebilir. Bu duygusal yaklaşım, o kişinin yürekte tövbe ettiğini göstermez. Yahuda'yı hatırlayın. Mesih İsa'ya karşı işlediği günahtan sonra yüreği çok sıkılmıştı. Ve aldığı paraları götürüp iade etti. Ama tam anlamıyla tövbe etti mi? Hayır. Peki bunu nasıl bilebiliyoruz? Sonuca bakalım: Yahuda kendini astı...

Gerçekten tövbe etme eylemimiz, Tanrı ile aramızdaki ilişkiyi bina eder. Ama Yahuda bu konuda kendini tamamen koparıp atmıştı. Ağladı, paraları iade etti... Onu görenler tövbe ettiğini konusunda emin olabilirlerdi.

Bizler kişilerin tövbesi hususunda kararımızı çok çabuk veririz. Aslında bilgelik bize, bu tür günah işlemiş kişilere zaman tanınması gerektiğini öğretiyor. Özellikle de duygusal sürecin tamamlanmasını beklemenin ne kadar önemli olduğunu. Ancak tövbekara tanınan bu süreç zarfında günahından döndüğünü ve meyve verdiğini görebildiğimizde bundan emin olabiliriz.

Bu nedenle ister yerel oturum, ister bölgesel oturum olsun, böylesi pozisyonlarda kalmış kişilere zaman tanınmalıdır. Tanınan zaman birimi bize, bu tövbenin ciddiyetini gösterir. Kişinin bağışlanmasının yanı sıra, ona tanınacak olan süreç en uygun karardır. Çünkü burada anlatılmaya çalışılan bağışlama, oturumlara yöneliktir. Bu gibi kişilerle yeniden bir iletişim, bir ilişki kurmamız gerekir. Böylesi bir durum gerçekleştiğinde de herşey yoluna girmişse, disipline gerek kalmayacaktır.

Soru: Günahlar içeriği bakımından farklılıklar gösterir mi? Tüm günahlar aynı mıdır? Disipline etmek amacıyla nasıl bir ceza, hangi tür günaha karşı kullanılır?

Bunu bir örnek vererek açıklayalım.

2.Korintliler 2:5-7 "Eğer bir kişi diğerini kederlendirdiyse, beni değil abartmadan söyleyeyim bir dereceye kadar hepinizi kederlendirmiş olur.

Böyle birine çoğunluğun verdiği o ceza yeter. Aşırı kedere boğulmasın diye o kişiyi daha fazla cezalandırmayıp bağışlamalı ve teselli etmelisiniz.”

Burada kilise tarafından disiplin edilmiş bir kişiyle karşılaşıyoruz. Bu ayetlerden de anlaşılacağı gibi kişinin gerekli cezaya maruz bırakıldığıdır. 7. ayette “onu bağışlayın” diyor. Disiplin süreci tam olarak yaşandığında tamamlanmış oluyor. Yani günah işleyen kişinin, her şeyin tamamlanmış olduğunu anlamış olması çok önemlidir. Yani bir bedel ödedi. Bu da bir süreç zarfında gerçekleşti.

Disiplin belli bir uzunlukta devam etmelidir. Kutsal Kitap’a baktığımızda farklı durumlarda, farklı cezalandırmalar bulunduğunu görebiliyoruz.

Günahların farklılığı konusunda Amerika’da yanıt “tüm günahların aynı” olduğudur. Bir açıdan bu yanıt doğru olabilir. O da şudur: Tüm günahların Tanrı önünde ölümümüz olduğu noktasından hareketle, hepsinin bir cezayı gerektirdiğidir. Ama bu günahın çeşitleri açısından fark yoktur anlamına gelmez.

Tanrı’nın bakış açısına göre; Kutsal Kitap’a baktığımızda bazı günahların diğer günahlarla olan farkını görebiliriz. Böylesi durumlarda kilise Mesih’in bakış açısını yansıtmalıdır. Yani Kutsal Ruh’un aracılığı ile günahın üzerine hakimiyet sağlanmalıdır. Tabi ki zayıflıklarımızdan kaynaklanan anlık günahlarla, planlanarak, yapılmış günahlar arasında fark vardır. Aynı zamanda bunu oturma da tanımlayabilir. Tutkuların ortaya çıkardığı anlık günahlar vardır. Yani birisini öldürmek için önceden planlanmış bir günahın cezası ile; tutkuların kaynaklanarak işlenen günahın cezası bir mahkeme tarafından bile farklıdır. Bizler farklı sorumluluklara sahibiz. Yeni iman etmiş bir Hristiyanın işlediği günahla, ihtiyarın işlediği günahın arasında fark vardır. İhtiyarın günahı çok daha ciddi bir sorun teşkil eder.

Sürekliliğine göre de günahın durumu değişir. Ör: Davut zina etmişti. İsrail’in önünde yere kapanıp tövbe etti. Bu tövbesinden ötürü mezmurlar yazdı. Yüreği bu günahı yüzünden paramparça oldu. Şayet Davut bu tövbeden sonra geri dönerek zinaya devam etseydi; o zaman bu günah çok daha ciddi bir boyuta erişecekti.

Kişilerin işlediği günahın ciddiyet derecesini iyi algılamamız gerekir. Bizler her şeyi tam olarak göremesek de Tanrı her şeyi görebilir. Burada yapılması gereken şey şudur: Hikmeti deneyimli bir şekilde kullanabilmek. Disiplin uygularken bazen çok daha fazla kibar davranış biçimlerine ihtiyacımız olabilir. Disiplin uygulanan kişinin yüreğinin ihtiyacını karşılayabilmek çok önemlidir. Bazen kişilerin yüreği gereğinden fazla sert ya da katı olabilir. Günahın karşısında kör gibidirler. O zaman disiplinin ciddiyeti çok daha ağır olmalıdır.

O zaman ne tarz bir disiplin uygulanmalıdır? Kişiyi hapis haneye atarak mı? Mesih İsa kiliseye dayak, hapis gibi ceza ve disiplin yetkisi vermemiştir. Kilise olarak yetkimiz ruhsal ve ahlaksaldır. Disiplin anlayışımızın amacı kişilerin dışını değil, içini disiplin edebilmektir.

O zaman disiplinin gerçek anlamı nedir? Presbiteryen kiliselerinde Kutsal Kitap doğrultusunda disiplin anlayışımız üç düzeydedir.

1. Admonition (Uyarı-İhtar): Bu, kişinin yüreğini Tanrı'nın Sözü'nü kullanarak uyarmak, böylelikle kişiyi tövbeye ve itaate davet etmek demektir. Bu uyarı iki şekilde uygulanabilir:

- a-) Çok ciddi bir yolla
- b-) Nezaketle

Buna karar verecek olan ihtiyarlardır. Yani önemli olan Tanrı Sözü'nü sopa yerine kullanırken, bunun Ruh'un kılıcı olarak kullanıldığını anlatabilmektir.

2. Suspansion (Bir süre için uzaklaştırma): Burada neyi uzaklaştırıyoruz? Mesih'in kilisesinde ibadet eden kişinin bir ayrıcalığı vardır. Bunlardan biri Rab'bin Sofrası'na katılma ayrıcalığımızdır. Diğer imanlılarla bir araya gelerek Tanrımızın lütfunu kabul edişimizdir. Kutsal Kitap bize Rabbin Sofrasına yaklaşırken temiz bir yürekle ve samimi bir şekilde yaklaşmamız gerektiğini hatırlatıyor. Yüreği sert ve orada tövbe bulunmayan kişi, bu sofraya bu şekilde yanaşırsa, bu, onun Tanrı'nın buyruğuna karşı ikiyüzlü davrandığını gösterir. Bu bir aldatmacadır. Hele o kişinin günahı halk tarafından biliniyorsa, kötü bir tanıklığa da sebebiyet verilmiş olacaktır. Bu durum başta gençler olmak üzere bütün imanlıları karıştıracaktır. İşte böylesi durumlarda ihtiyarlar bu tür kişilere kiliseden uzaklaştırma cezası uygularlar. Gerçek bir tövbe olana kadar bu kişiyi Rab'bin Sofrası'ndan ve ibadete katılımdan da men edebilirler. İbadete katılımdan men etme, ancak çok özel durumlarda söz konusu olur.

Bizim kilisemizde bir imanlı, bir ihtiyar vaaz verirken yerinden fırlayıp "bu adam yanlış konuşuyor, doğru vaaz vermiyor" diye müdahalede bulunuyordu. Bu konuda çok etkindi ve durmuyordu. Kendince Tanrı'ya hizmet ettiğini düşünüyor ve böyle söylüyordu bu kişi. Bu nedenle bizler bu kişiyi ibadete katılımını men ettik.

3. Excommunication (İlişkiyi kesmek- Tamamen göndermek) Aforoz: Kısa süreli uzaklaştırmalar fayda vermediğinde, kişiler yüreklerini katılaştırdıklarında ve günah çok ciddi boyutlara ulaştığında, bu durum uygulamaya konulur.

Böylesi bir durum bizim kilisemizde yaşandı. Bu benim hayatımda en zor dönemdi. 5 yıl boyunca beraber çalıştığım, çok sevdiğim bu kişi, kilisemiz ihtiyarlarından biriydi. Bir gün karısı bana telefon ederek eşinin 11 yıldır kendisini aldattığını ve bunu kendisinin yeni öğrendiğini bildirdi. Bu kişiyle günahı ile ilgili konuşmamda, günahına rağmen görevine devam edebilme cesaretini nasıl gösterdiğini sorduğumda, kendisini adeta iki kişilikliyim gibi hissettiğini söyledi. Bu ilişkiyi hemen durdurması gerektiğini hatırlattığımda, düşünceğini söyledi. Sonra diğer ihtiyarlarla birlikte onu tekrar uyardık. Artık Rab'bin Sofrasını sunmamasını ya da sunsa bile kendisinin bu durumda bu Sofraya uzanmamasını söyledik. Kutsal Kitap'tan örnekler okuyup, tövbe etmesi için yalvardık. Gözyaşı döktük. O gün geldiğinde şöyle dedi: "Bu ilişkiyi kesmektense, sonsuzlukta yanmayı tercih ederim!"

O zaman diğer ihtiyarları toplayıp, onun kiliseyle olan ilişkisini kesmekten başka yapabilecek bir şey kalmıyordu. Bir ihtiyar olduğu ve onların sorumluluklarının daha fazla oluşu sebebiyle tüm topluluğun bunu bilmesi gerekiyordu. Bu nedenle de tüm topluluğun da disiplin için uyarılması gerekiyordu. Hâlâ bu kişi için dua ediyorum. Umuyoruz ki uyguladığımız bu disiplin ona kurtuluş getirsin. Biz bu disiplini uyguladığımızda Tanrı bizim kilisemizin sadakatini bereketledi.

Kilise disiplinin önemini kavrayabilmek çok önemlidir. Kilisede uygulanan disiplin, bir kilisenin doğru olup olmadığının en güzel işaretidir. Disiplin sayesinde kilise devamlılığını sağlıklı bir şekilde sürdürebilir. Disiplin amacıyla kişiler uyarılabilir ve günahları onların gözleri önüne serilebilir.

İhtiyarlar için disiplin kolay bir konu değildir. Disiplin uygulanan kişiler topluluğa dönerek bu ihtiyarların kötü olduğunu vurgularlar. Böylesi bir durum vuku bulduğunda ihtiyarlar olarak ne yaparsınız? Günah işleyen kişi yıllar sonra tekrar geri dönerse, yürekten bir tövbeyle, kilisenin o kişiyi bağışlayıp bağrına basması çok önemlidir. Bunu görürlerse halkın önünde bu bağışlamayı gerçekleştirmeliler. Çünkü disiplin halkın önünde yapıldığına göre bağışlama da halkın önünde olmalıdır. Yani bir günahkar geri döndüğünde bayram yapılmalıdır. Kaybolan oğulun geri döndüğünde yapıldığı gibi...

Tanrımız çok sadık bir Tanrı. Gerçekten istersek bize hikmet verme konusunda vaadi var. Bizler Kutsal Ruh'un tapınağıyız.

Soru: Bir kişi disipline uğradığında, örneğin: Rab'bin Sofrasına yanaşmasını engellediğinizde, bunun halk içinde bilinmesini nasıl sağlarsınız?

Cevap: Eğer halka bir disiplin açıklanacaksa, ki bunun her zaman halk önünde ibadet saatinin dışında yapılması gerekir. İbadet bitiminden sonra yapılmalı ki ibadet engellenmemiş olsun. İhtiyarların bu konuda topluluğa açıklamada bulunarak onlarla konuşmaları gerekir. Böyle bir şey halka açıklandığı zaman, bu ihtiyarlar için bir öğretim vesilesidir. Yani halkın bazı şeyleri anlaması için gayret edip çalışmanız gerekir. Sizin öğretişlerinizle Kutsal Ruh'un aracılığıyla halk, günahın ve disiplinin ciddiyetini anlayacak, birbirlerinden sorumlu olduklarını öğreneceklerdir. Ama gerçekten öğretmek için zaman harcamanız gerekir. Özellikle de yeni imanlılara öğretirken.

İhtiyarlar yargılarken, "yargılama ki yargılanmayasın" diyen ayeti soranlar olacaktır. Öncelikle disiplinin İncil'de var olduğunu görmemiz gerekir. Şunu özellikle vurgulamakta fayda vardır: Disiplinin amacı kişiyi kurtarmaktır. Eğer bizler halkın içinde bu disiplini ilan ediyorsak, bunu büyük bir nezaketle yapmalıyız. Halkın şunu çok iyi bilmesi gerekir. İhtiyarlar olarak bizler onların üzerinde bir konumda değiliz. Onlara yukarıdan bakarak onları yargılamadığımızı, büyük bir alçakgönüllülükle amacımızın Kelamın uygulanması ile ilgili olduğunu vurgulamalıyız. "Rab sana şükrederiz ki bu adam gibi değiliz" diyen Ferisiler gibi olmamalıyız.

Unutmamamız gereken şey şudur ki bizler de aynı durumlara düşebiliriz. Bu nedenle, alçakgönüllülüğümüzü, nezaketimizi sergilememiz, günahın düzeltilmesi ve kişinin yeniden bina edilmesi için halkın dua etmesini sağlamak gerekir. O kişinin günahını duyurup bırakmak, o kişiyi önemsememek olur. İhtiyarlar olarak o kişiye disiplin uygulamasını gerçekleştirdiysek bile, hiç değilse bir ihtiyarın o kişiyle düzenli olarak ilişkisini sürdürebilmesi gerekir. Böylelikle günahkara bir nebze de olsa ayakta tutmayı başarabiliriz. Bazen günahkara ne yapması gerektiğini öğretmesi için birinin yardımı gerekebilir.

Disiplinin bir diğer yönü de bu kişiyle çalışmaların devam edebileceğidir. Disipline uğrayan kişi bulunduğu kiliseyi bırakıp başka bir kiliseye gitmek isteyebilir.

Böyle bir durumda ne yapmalısınız?

Kilise önderleri ile diyalogda bulunarak bu kişiyle ilgili bilgileri aktarmak durumundasınız. Bu durumda yapabileceğimiz şey dua edip, o kişiyi Tanrı'nın ellerine bırakmaktır.

Ama bir kişi herhangi bir kiliseye üye olduğunda, o kilisenin önderlerine itaat etmeye de karar vermiş olur. Aslında bunu kilise olarak yeni üyelerinize anlatıp, onları bu konuda eğitmeniz çok önemlidir. Özellikle imandan düşme durumunda böyle kimselerden sorumlu olduğunuzu hatırlamanız önemlidir. Bu tür kişilerin onları geri getirebilecek birilerinin var olduğunu görmeleri gerekir. Aynı zamanda bu kişilerin disiplin yetkisine sahip kişilerin gözetim ve danışmanlığı altında olduğunu da anlamaları çok önemlidir.

Disiplin gerektiren bir durum olduğunda, hemen büyük bir kırgınlıkla karşı konulmamalıdır. Yeni gelen imanlılar, bu disiplinin uygulanışının sevgiden dolayı uygulanması gerektiğini anlamalıdır.

Soru: Büyük bir günah işledik. Ve bu durum kiliseye yansıtılmadan önce Rab ile aramızda gerçek bir tövbe olduğunu varsayalım. Rab'bin Sofrasına katılabilir miyiz? Affedildiğimizi nasıl anlarız?

Cevap: Rab'bin Sofrasında büyük bir lütuf vardır. İsa Mesih hastalar için gelmiştir. Eğer alçakgönüllü bir ruhla gerçekten yürekten af dilemişsek, Tanrı'nın lütuf tahtına yaklaştığımızda, Tanrı bizleri reddetmeyecektir. Yine de yüreğin çok aldatıcı olduğunu unutmamalıyız. Birçok zamanlar günahımızı itiraf ettiğimiz halde, yeniden ve yeniden aynı durumları yaşayabiliyoruz. Eğer günahımız çok kapsamlı bir günahsa, üzerinde düşünmek için zamana ihtiyacımız olabilir. Zira kalbimizin ne kadar aldatıcı olduğunu biliyoruz. Bu nedenle Kutsal Yazılar günahlarımızı birbirimize itiraf etmemizi söylüyor. Bazen günahlarımızı bir başka kişiye giderek aktarırız. Böylece o kişinin biraz olsun bizimle ilgilenmesini sağlamış oluruz. Böylesi bir davranış, doğru bir tövbenin işaretidir. Günahımızı bir başkasıyla paylaşma konusunda çok gururlu isek, hiç olmazsa hayatımızda bu tür şeyleri paylaşabileceğimiz bir kişi olmalıdır.

Ancak böyle durumlarda Rab'bin Sofrasına koşmak yerine, düşünüp yüreğimize bakmamızda fayda vardır. Anlamamız gereken şey şudur: Her zaman tövbe için gerçek bir sürece ihtiyacımız vardır.

Kalbimizin gerçek manada yürekten bir tövbeyi yapmış olması gereklidir. Bu gerçekleşmiyorsa ihtiyarların danışmanlığı bu noktada devreye girerek önem kazanır. Tanrı bu nedenle ihtiyarları bize ruhsal öndeler olarak veriyor. Diyelim ki siz günah işlediniz ve Rab'bin Sofrası önünüzde. Bu Sofraya yanaşmamanız gerektiği bir durumda, birilerinin sizin günahlı olduğunuzun farkına varması korkusuyla, uzanıp katılmış olabilirsiniz. Böylesi bir durumda kiliseye gitmemek daha mı doğru olur? Yani günahın üstüne günah mı işleyeceksiniz?... Birçok kişiler gerçekten böyle yapıyorlar.

Ben Rabbin Sofrasını bir pastör olarak sunarken biliyorum ki kendi yüreğimde bazı günahlar var. Böyle zamanlarda topluluğumun önünde bu günahlı halimle, Rabbin Sofrasına uzanmayarak onlara şu mesajı vermek istiyorum: "Kendimi sizlerin önünde alçaltırım." Günahımdan ötürü kiliseye gitmemeyi tercih etmek yerine, kiliseye

giderek Rabbin Sofrasına uzanmama cesaretini gösterebilmek çok daha hayırlıdır. Onların anlamasını istediğim şey şudur: Her birimizin yüreğinde Tanrı ile ilişkilerimizin net olamadığı zamanlar olabilir. Böylesi durumlarda topluluğumun gözlerinin açık ve uyanık olabilmelerini salık veriyorum.

İhtiyarlar olarak Rabbin Sofrasını sunarken; insanlara bakmanız gerekir. Herhangi biri o gün Rab'bin Sofrasına uzanmamışsa, gidip o kişiyle konuşmanız, onun hayatında her şeyin yolunda olup, olmadığını sormanız gerekir. Yalnız ihtiyarların değil kardeşlerin de bu konularda birbirlerine yardımcı olabilmesi çok önemlidir. Bizlerin de böylesi anları olduğunu ona sarılarak anlatabiliriz. Böylelikle bizler kilisemiz topluluğuna günahın ne denli ciddiye alınması gerektiğini öğretebiliriz. Bundan sakınmadan, kaçmadan gerçekçi olalım. İşte Mesih'in kilisesi budur.

Soru: Eğer bölümlere çok yüzeysel bakarsak, kilisede kadının hiçbir rolü yokmuş gibi algılanabilir. Kadın ne kadar armağana sahip olursa olsun, sanki susmalıdır gibi düşünenler olabilir. O zaman kadın neden Kutsal Kitap'ı öğrensini? Kutsal Kitap kadının hiç hizmet edemeyeceğinden mi bahsediyor?

Cevap: Yaratılış bölümünü incelediğimizde, "Tanrı kadını ve erkeği kendi benzeyişinde yarattı" diyor. Yani hem kadının hem erkeğin değer bakımından Tanrı sureti olması, onların eşdeğer oluşu gerçektir. Bununla birlikte dünyaya hakim olma yetkisinin her ikisine de verildiğini görüyoruz.

Madem Yaratılışta eşittirler; neden bu kilise içinde devam etmiyor?

İsa Mesih hakkında biraz düşünelim: Filipililer 2. bölümde İnsanoğlu Mesih'in Tanrı ile olan eşitliğinden bahsederken, bunu kendine bir hak saymayarak bir hizmetçi görünümünde dünyaya gelişini anlatır. Kendisi Baba'ya itaat etmeyi seçiyor. Demek ki eşit olma hakkına sahip ama O itaat etmeyi seçiyor. Bizlerin örneği sadece Mesih İsa'dır ve söz konusu olan şey O'nun gibi olabilmektir.

Gördüğümüz şudur: Kadın ve erkek eşittirler. Sadece rolleri farklıdır. Yani Tanrı kendi yüceliği ve insanların esenliği için kadına ve erkeğe farklı roller vermiştir. İsa Mesih'in yetki rolü erkeğe, O'nun itaat rolü de kadın verilmiştir. Mesih İsa diğer bir ifade biçimiyle, hem Yahuda aslanı, hem de kurban kuzusu idi.

O halde kadın ve erkek farklı görevleri üstlenerek aynı şekilde İsa Mesih'i yansıtıyoruz. Kadınlar şunu düşünebilir: Erkekler bizden daha iyi durumdadır. Neden hep kadınlar itaat etmek durumunda? İtaat etmeyi anlayabilmek çok önemlidir. İsa Mesih haçta ölüme giderken ölüme gittiğini bilerek itaat etmeyi seçti. İtaat etmek demek, birçok şeyi yapmamamız demektir. Örneğin: Kutsal Yazılar "Kadın yönetmesin" diyor, "armağanlarını inkar etsin" demiyor. Peki kadınlar bu armağanlarını kullanamıyorlar mı?

Kutsal Yazılar'ın kabul etmediği şey kadının kilise içerisinde yetki alamayacağıdır. Kilise yaşamı içerisinde yetkili mercilerde bulunamayacağı vurgulanmıştır. Örneğin: Kutsal Yazılar, kilisede disiplin uygulamasında kadının yetki sahibi olamayacağını söyler. Genel bir öğretim için ve çok yetkin olmaması hususunda olan uyarılara rağmen; diğer yerlerde armağanlarının kullanılmasına mani olunmuyor.

1.Timoteyus 2:11-14 “Kadın sükunet ve tam bir uysallık içinde öğrensin. Kadının ders verip erkeğe egemen olmasına izin vermiyorum; kadın sükunet içinde dinlesin. Çünkü önce Adem, sonra Havva yaratıldı; aldanan da Adem değildi, kadın aldanıp suç işledi.”

Bu bölümde kadının yetkinliğine izin verilmediğini, sessiz kalması gerektiği konusundaki ayeti görüyoruz. Ama bu bölüme daha yakından baktığımızda kadının hiçbir zaman, hiçbir şekilde öğretemeyeceğine dair bir kaide görmüyoruz. Yalnızca kadına yasaklanan özel bir öğreti biçimidir. Yani erkeğe egemen kesilmesi, yetkin ve otoriter öğretime izin yoktur. Kilise için kararlar verebilme ve kurallar koyabilme yetkisine sahip olmadığıdır. Öğreten ihtiyarların çağrıldığı yetkileri kullanabilme yetkileri yoktur.

Elçilerin İşleri 18. bölümde kadının erkeklere öğrettiğini görüyoruz. Bu kadınlar Priskila ve Akvila gibi tanınmış simalara sahip kadınlardı ve Apollos’a öğretiyorlardı.

Titus 2:3 “Aynı şekilde yaşlı kadınlar, iftiracı ve şaraba tutsak olmamalı. Saygın bir yaşam süren ve iyi olanı öğreten kişiler olmalıdırlar.”

Burada kadının öğretme ile ilgili referansına başka bir örnek buluyoruz. Kadının kilisesinde öğretmenlik yapabildiğini görüyoruz. 1.Korintoslular’da kadının kilisede dua ve peygamberlik edişini görebiliyoruz. Ama aynı bölümde Pavlus’un kadının sessiz kalması gerektiğini vurguladığını da gördük.

Anlamamız gereken şudur ki; kadının susması gerektiği nokta belli bir yetki alanındadır. Esasında itaat yetkisiyle armağanlarını kullanarak ulaşılan esenlik ve sevinç, yetkisiyle ulaşılandan farklı ya da üstün değildir. Önemli olan hizmetlerimize Mesih’in bizi yarattığı şekilde devam edebilmemizdir. Kadının da otorite olduğu alanlar vardır. Örneğin: Yaşlı kadınların genç kadınlara öğretisi, bu otoriteyi kapsar.

Aynı zamanda kadınların kilisede diyakonluk hizmetine de çağrılmış olduklarını unutmamalıyız.

Romalılar 16:1-2 “Kenhere’deki imanlılar topluluğunun görevlisi (diakonos) olan Fibi kızkardeşimizi size salık veririm. Kutsallara yaraşır şekilde, onu Rab’bin adına kabul edin. Herhangi bir ihtiyacı olursa, kendisine yardım edin. Çünkü o da, ben dahil birçoklarına yardımcı olmuştur.”

Burada hizmet gören bir kişiden bahsediliyor. Diğer bir deyişle Mesih’in hizmet görücüsü olarak ortaya bir kadın diyakon çıkıyor.

1.Timoteyus 3:11 “Aynı şekilde görevli kadınlar iftiracı değil; ağırbaşlı, davranışlarında ölçülü ve her bakımdan güvenilir olmalıdırlar.”

Pavlus’un erkek diyakonlarla konuşurken; birdenbire kadın diyakona yönelik konuşmasını görüyoruz. Bazı kişiler bu konuşmanın diyakon eşlerine yapıldığını düşünürlerse de; bu bölümün başlarında ihtiyarlara konuşan Pavlus’un, onların eşlerine yönelik yaptığı herhangi bir konuşmaya rastlayamadığımızı da göz önüne alarak, bu ayetlerin direkt olarak kadın diyakona yapıldığından emin olabiliriz.

Kadınların kilisede sahip oldukları tüm armağanları hizmet görevi olarak kullanabileceklerinden eminiz. Kutsal Kitap sadece yetki alanında kadına kilisede rol vermemiştir.

Bu ev hayatlarımız için de geçerlidir. Böylece Tanrı'nın aynı şeyler üzerinde ne denli tutarlı olduğunu görebiliriz. Evlerinde oluşturduğu bu düzeni, kilisesinde de oluşturmak istemesi çok olağandır. Böylece kendi halkının kilisede de bir aile gibi yaşaması gerektiğini vurguluyor. Büyük bir uyum içerisinde ihtiyarlar baba, yaşlı hanımlar anne ve gençler de kardeşler olarak kilisede aile kavramını oluşturuyoruz. İşte böylece gerçek itaatın ne olduğunu öğreniyoruz.

Unutmamamız gereken şey, ihtiyarların bir yetkiye sahip olduklarıdır. Bu yetki halkasında; kadınlar tüm rolleri üstlenebilirler.

İhtiyarların da Mesih'in herkesi sevdiği gibi başkalarını sevmesi ve bunu göstermesi çok önemlidir. Böylece sevilip; onurlandırıldığınız kişilere itaat etmek zor gelmez. Hiç bir şeyin Tanrı'nın kurduğu bu armoniyi bozmasına izin vermemelisiniz.

Soru: Kutsal Kitap'ta kadın peygamberlerin var olduğunu biliyoruz. Bu noktadan hareket ederek neden kadınların ihtiyar olamadığı hususunda açıklama yapar mısınız?

Cevap: Peygamberlik, Tanrı'nın Sözü'nü konuşmak demektir. O'nun otoritesini uygulamak anlamında değildir. Peygamberlik eden kişi, bu Sözü açığa çıkarıyor, uygulamıyor. İhtiyarlar ise; bu Söz'ün uygulatıcıları olarak görev yapıyorlar. Dolayısıyla ihtiyarlar, peygamberler üzerine de otorite kurmuş oluyorlar. İncil ihtiyarlara şöyle diyor: "bu yapılan peygamberlikleri test edin." Zira Eski Antlaşma'da yanlış peygamberlikler yapan kişilerin de var olduğunu görebiliyoruz.

Bizler Feminizm veya Radikal akımlar gibi bazı yapılanmalardan uzak durarak, yalnızca İncil'deki yapılanmadan hareket ederek, Tanrı'nın yarattığı düzeni bozmadan uyum içinde yaşamaya gayret etmeliyiz.

Ortada görünen şey, kadın ve erkeğin rollerinin, Mesih İsa'da farklı yerlere oturtularak aile içinde ve kilisemizde oluşturulan uyumlu yaşam ve hizmettir.

Kadın ve erkeğin birbirlerine karşı yetki ve itaati konusu da önemlidir. Adam Tanrı'ya itaat etmeli. O'na itaat ederken ailesine de yetkisini kullanabilmelidir. Kadın da kocasının aracılığıyla itaati uygulamış olur. Bunu bir örnekle açıklamaya çalışalım: Parasal durumları iyi olmayan ve ondalık veremeyen bir aileden bahsedeceğim. Kadın maddi sıkıntıları nedeniyle ondalık için belli bir meblağ ayıramayacaklarını vurguluyor. Adam bir süre kadının sözünü dinliyor. Evde birçok sorunlar çıkıyor. Sonunda adam evde otoritesini kullanması gerektiğini anlayarak; büyük bir sabırla karısına kendisine güvenmesi konusunda Kutsal Kitap aracılığı ile ona itaat etmenin önemini vurguluyor. Adam ondalık için para ayırıp kiliseye getiriyor. Kadın kızıyor ve günlerce kocası ile konuşmuyor. Sonunda kadın bu konuda daha derin düşünerek, dua etmeye başlıyor. Yüce Tanrı ona sadakatının karşılığında inanılmaz bereketlerine boğuyor.

Sonuç olarak, kadın itaati reniyor. Kocası da önce Tanrı'yı dinlemeyi... Böylece adam Tanrı'nın verdiği yetkiyi ailesinin esenliği için kullanabilmeyi başarıyor. Böylece her ikisi de Mesih İsa'yı izlemenin sevincini dolu dolu yaşıyorlar.